

MODERNE MEIDEN

komedie van Luc Kerkhofs

HET VERHAAL:

Na jaren van hard werken in de varkenshandel vinden Edgar en Nellie Horlepiep de tijd gekomen om een beetje te gaan profiteren van het leven. Ze besluiten om een meid in dienst te nemen en zullen een annonce plaatsen in de krant. Ook hun dochter Vicky staat achter dit voorstel op voorwaarde dat het een meid is met een moderne visie op het leven. Dat zou misschien wel eens kunnen botsen met de conservatieve ideeën van haar ouders, maar dan moeten die zich maar een beetje aanpassen.

De moeder van Nellie is nog niet zo heel lang overleden en het gemis is erg voor Nellie. Doch dat eindeloos gesakker begint bij Edgar flink op de zenuwen te werken. Toch had Nellie haar “make” nog zoveel willen vertellen. Buurvrouw Martje komt met de oplossing; ze gaan gewoon de geest van Nellie’s moeder oproepen tijdens een séance. Helaas loopt dat niet zoals gepland en ontdekken ze al vrij snel dat communiceren met geesten ook enig gevaar kan inhouden waarvan de gevolgen niet te overzien zijn.

Intussen bieden er zich twee kandidaten aan voor de job van “moderne meid”. Ze zullen beiden voor een week op proef meedraaien in het gezin Horlepiep en de beste zal mogen blijven. Maar dat zou best wel eens oorlog kunnen opleveren want de kandidaten zijn twee tegenpolen van elkaar en ze kunnen alletwee de boel aardig op stelten zetten. Als dan ook nog Nonkel Miel en Perruche de postbode zich gaan bemoeien met de chaotische bedrijvigheid in huis zal het voor enkele gezinsleden allemaal net iets te veel worden.

ROLVERDELING:

5D & 5H (alternatieve bezetting mogelijk)

EDGAR HORLEPIEP: 50, handelaar in varkens. Is een gewiekst zakenman en dat heeft hem in al de jaren geen windeieren gelegd. Zal nooit z’n eenvoudige afkomst verloochenen, maar wil soms toch wel eens aan iedereen tonen dat z’n bankrekening goed gespekt is, al wil z’n echtgenote daar niet altijd in meegaan en dat ergert hem nog het meest. De belangrijkste besluiten binnen het gezin worden door hem genomen. Na jaren van hard werken moet z’n vrouw haar keukenschort maar eens eindelijk aan de kapstok hangen en ze zullen vanaf nu een meid in dienst nemen.

NELLIE: 50, echtgenote van Edgar. Goedgevolig type. Haar “make” is al enkele maanden dood en die mist ze wel. Ze laat dat ook steeds blijken want ze kan er maar moeilijk over zwijgen, al is dat soms zeer tegen de zin van haar man Edgar. Wil het ook niet zo breed laten hangen, de vriendschap met buurvrouw Martje is haar veel meer waard. Het lijkt voor haar onmogelijk “de madam” te spelen die haar echtgenoot van haar zo graag wil maken. Kan soms wel haar stem verheffen en dan beseft iedereen ten huize dat het warm wordt. Durft zelfs Nonkel Miel op z’n plaats zetten.

VICKY: 25, de enige dochter van Nellie en Edgar. Is directiesecretaresse en heeft moderne ideeën. Ze durft iedereen haar mening geven en al eens in opstand komen tegen haar te conservatieve ouders. Niettegenstaande haar vader handelaar is in varkens blijft ze standvastig vegetariër. Ze is een carrièrevrouw die het wil maken in het leven en liefst nog zonder de hulp van haar invloedrijke pa.

NONKEL MIEL: 80, inwonende nonkel, eeuwige vrijgezel. Is gierig en lijkt vastgeroest in z'n relaxzetel. Heeft wel een eigen mening over het leven, maar veel meer dan "vettige praat" komt er niet uit en dat werkt bij sommigen op de zenuwen. Moest eigenlijk al lang in een rusthuis zitten, maar niemand krijgt het over z'n hart om hem binnen te steken. Men laat hem maar doen. Hij is immers al content als de postbode dagelijks binnenspringt met het laatste nieuws uit het dorp. Vrouwen interesseren hem wel, maar dan alleen de buitenkant. Durft al eens seksistische woordspelingen maken, of zijn dat de eerste tekenen van dementie?

ALDEGONDE DE BIE: 40, kandidaat meid. Stevige boerendochter, is vrij brutaal en weet op alles wel een antwoord. Is eigenlijk simpel van geest. Zou normaal de kleine boerderij van haar vader overnemen, maar die wil dat Aldegonde eerst een man zoekt. Al is dat voor haar niet zo eenvoudig met haar ongezegend uiterlijk. Ze solliciteert voor de job van "meid" bij de familie Horlepiep, zo komt ze ook eens onder de mensen en dan kan ze de wereld tonen dat ze van wanten weet. En als dat niet lukt met woorden dan heeft ze nog altijd haar twee vuisten.

VERONIQUE SUPPOTOIR: 30, kandidaat meid. Heeft een mooie slanke figuur. Arrogantie is haar niet vreemd. Ze blijft treuren om een Spanjaard waar ze ooit zo verliefd op was en die plots uit haar leven is verdwenen. Ze had een kleine boetiek in kinderkleding, maar omdat die ondertussen failliet is gegaan zit ze krap bij kas. Haar nieuwe job als meid bij de familie Horlepiep moet haar leven terug in evenwicht brengen. Maar ze stuit helaas op een bombastische tegenkandidaat die haar soms het leven zo zuur kan maken. Niettegenstaande zal ze al haar charmes in de weegschaal gooien om deze voor haar zo belangrijke job binnen te halen.

PERRUCHE: postbode, vrijgezel, plezante noot, nerveus type. Kweekt vogels in z'n vrije tijd. Om eerlijk te zijn is hij z'n job van postbode meer dan beu. Het dagelijks sleuren met een zware postzak begint na jaren door te wegen op z'n slechte rug. Maar waar vindt hij iets anders zonder diploma? Heeft veel respect voor de familie Horlepiep en zit zowat op één lijn met Nonkel Miel als het over vrouwelijk schoon gaat. Dat hier vandaag (zelfs twee) kandidaten verschijnen voor de job van "meid" is voor hem een hele verfrissing en zal alleszins bijdragen tot nieuw leven in de brouwerij.

MARTJE: 50, buurvrouw, specialiste in het spirituele. Goeie vriendin en luisterend oor van Nellie, maar is op haar hoede voor Edgar. Durft zich soms mengen in het familiedebat, maar blijft voorzichtig. Ook voor Nonkel Miel die haar met z'n vrouwonvriendelijke opmerkingen steeds zo kan vernederen. Sinds de dood van haar man is de liefde voor het mannelijk geslacht uit haar leven verdwenen. Tracht zich nog verder te specialiseren in het paranormale en wil dat Nellie ook bij haar clubje komt, maar krijgt hierdoor nog meer tegenwind van Edgar.

DIRECTEUR: directeur van Vicky, autoritair type. Houdt van etiquette zoals dat een directeur past. Is helemaal niet begaan met vleeshandelaars en nog minder met postbodes of een 80-jarige onverzorgde ouderling zoals Nonkel Miel. Heeft Vicky als secretaresse, maar meer nog gebruikt hij haar als stootblok om de eerste schokken op te vangen. Draagt een dikke bril waarvan hij met regelmaat de glazen reinigt.

JOS VANDERSANDE: Controleur van de waterleiding. Deze rol kan zowel door een vrouw als door een man gespeeld worden. Kan tevens gespeeld worden door de man die de rol van "directeur" speelt. (De mogelijkheid bestaat ook om deze kleine rol volledig te verwijderen, mits wat kleine aanpassingen in de tekst).

DECOR:

Rijkelijke huiskamer, met tafel plus stoelen, divan, relaxzetel en bar.

Een deur naar de keuken, deur naar de slaapkamers en een deur naar de hall. Er zijn enkele ramen voorzien met draperieën tot op de grond.

Op de kast staat een hifi en een tv-toestel. Op tafel ligt een geborduurd tafellaken. Verder staan er postuurtjes van alles wat met "varkens" te maken heeft. Er staat een kapstok en tegen de muurwand hangt ondermeer een diploma van erkend "vleeshandelaar" en ergens goed zichtbaar staat ook een beeldje van de heilige Antonius met het varken.

Centraal in de kamer hangt een nep-varkenskop tegen de muur. Kortom, allemaal attributen waaraan we duidelijk kunnen merken dat de eigenaars hier aan de kost komen met het verhandelen van varkens.

NOOT VAN DE AUTEUR:

De varkenskop die tegen de muur hangt is belangrijk. Hij bestaat uit plastic zodat hij over het hoofd kan getrokken worden. Om te verstevigen tegen de muur gewoon opvullen met doek. Deze varkenskop is vrij te verkrijgen; maar ook bij toneelkringen die dit stuk al met succes gespeeld hebben. (hiervoor kan u contact opnemen met de auteur).

EERSTE BEDRIJF

MAANDAG VOORMIDDAG.

(Het klokje tikt rustig terwijl Nellie de strijk doet. Zachte muziek op de achtergrond. Nonkel Miel zit in z'n relax en heeft net genoten van een dutje. Hij veert recht en zet de hifi op een andere post. We horen plots luide fanfaremuziek terwijl hij de maat slaat met z'n wandelstok. Nellie schrikt zich te pletter en zet de muziek prompt uit)

NELLIE: Moet ik het aan m'n hart krijgen...?

NONKEL MIEL: Als ge daar nog niet tegen kunt. (wil een sigaret rollen)

NELLIE: En hier binnen wordt niet gerookt...! Hoe dikwijls moet ik dat nog zeggen?

NONKEL MIEL: (stopt z'n pakje roltabak weg) Dan ga ik m'n duiven voederen.

NELLIE: Roken stinkt.

NONKEL MIEL: Uw strijkijzer stinkt ook.

NELLIE: En daar stinkt hier precies nog iets...?

NONKEL MIEL: Ja, ik voel me niet goed in m'n darmen.

NELLIE: Dan zult ge gisteren wel te veel mosselen gegeten hebben.

(Nonkel Miel gaat met z'n wandelstok af langs de keuken. Edgar komt binnen met een volle fles en gaat ermee richting bar)

NELLIE: Wat is dat...?

EDGAR: Ik heb een fles zelfgestookte jenever gekregen van de Romain. Op het etiket staat 12 graden, maar in feite is het 45 graden.

NELLIE: Pas daar maar mee op.

(Edgar zet de fles in de bar en zet zich vervolgens aan tafel met een farde en een bic)

NELLIE: Ik heb deze morgen de mercedes gepoetst en ik begin dat beu te worden. Ik geraak niet tot in 't midden van 't dak. Mijnen arm is al zo'n stuk langer geworden en elke keer krijg ik krampen in m'n zij...!

EDGAR: Waarom gaat ge niet naar carwash?

NELLIE: Wat zullen de mensen dan van mij denken, dat ik te lui ben om zelf de auto te poetsen?

EDGAR: (belt ondertussen met z'n gsm) Pol, 't is den Edgar hier. Zit de Vital bij u in de camion? - - - Hoeveel varkens hebt ge geladen vandaag? - - - Ga die maar lossen op het slachthuis en probeer vandaag nog een vracht te leveren hé. - - - Ja, 't is voor mij ook maandag. (haakt in, dan tot Nellie, ad boekhouding) Wist gij dat NV Horlepiep dit jaar al 25 jaar bestaat? Nellie, wij hebben goed geboerd in 't leven. Dat zullen we eens gaan vieren.

NELLIE: Hoe...?

EDGAR: Ik vind dat we wat meer moeten profiteren van 't leven. Kijk maar eens naar de Romain en Arlette. Zij hebben een huis met zwembad in Spanje. En wat hebben wij...? Ja, veel geld op de bank.

NELLIE: Daar zal ons Vicky later goed mee zijn.

EDGAR: En als wij nu eens een huisje zouden kopen in Toscane, tussen de olijven?

NELLIE: Ik heb schrik in de vlieger.

EDGAR: Dan gaan we met de mercedes.

NELLIE: Toscane is veel te warm, ik heb nu al opvliegers.

EDGAR: Nellie, vrijdag is 't uwe verjaardag. Wat zoudt ge er van vinden als we Romain en Arlette eens zouden uitnodigen voor een diner?

NELLIE: Ik vind dat gij u veel te veel spiegelt aan de Romain.

EDGAR: De Romain heeft het wèl gemaakt in 't leven hé.

NELLIE: Ik ben al content met mijn bloementuin. Enkel de tijd ontbreekt mij.

EDGAR: Dat gaat veranderen als hier een meid in huis is. En ik vind ook dat gij wat meer "de madam" moet zijn. Met een bontmantel zoudt ge schoon staan, denk ik.

NELLIE: Bont past niet bij mijn principes.

EDGAR: Dat mag ook nep zijn, maar ze mogen niet zien dat het nep is.

NELLIE: Ge hebt toch geen bontmantel gekocht voor mijne verjaardag...?

EDGAR: Nee, voor uwe verjaardag heb ik iets héél tof gevonden. Ge gaat er héél blij mee zijn.

NELLIE: Mag ik raden?

EDGAR: Ge moogt raden, maar ge moet wachten tot vrijdag. Bij den diner met Romain en Arlette moogt gij uw cadeau opendoen.

NELLIE: Maar dat is nog vijf dagen, Edgar.

EDGAR: Wachten, is een deel van 't leven. (kijkt op z'n horloge) Wanneer komen die meiden solliciteren?

NELLIE: Deze voormiddag en die duurt tot twaalf uur. Dus gij gaat ook moeten wachten.

EDGAR: (leunt achterover) Weet ge wat ik ook vind, dat gij te veel optrekt met Martje.

NELLIE: Ik heb niemand anders dan buurvrouw Martje.

EDGAR: Ik vertrouw Martje niet met al haar spiritueel gedoe. Misschien is zij wel een heks met al haar bijgeloof. Die gelooft in alles, behalve in venten.

NELLIE: Ons Make...

EDGAR: (onderbreekt) En begin alstublieft niet opnieuw over uw Make hé. Mijn ouders zijn ook dood.

NELLIE: Maar die zijn niet in de hemel.

EDGAR: Waar dan? In de hel...? (berispt) Zal 't gaan, ja...!

(Vicky komt met een kop koffie uit de keuken terwijl ze enkele formulieren bestudeert. Edgar maakt ondertussen enkele berekeningen uit het hoofd)

VICKY: Hoeveel reacties zijn er gekomen op uw annonce in de gazet?

NELLIE: Maar twee.

VICKY: Maar twee...? En daar staan er zoveel aan den dop...?

NELLIE: De job van "meid" wordt tegenwoordig bij de zwaar beroepen gerekend.

VICKY: Ik hoop alleszins dat het een "moderne meid" zal zijn.

EDGAR: (bij zichzelf) Dat is 4.653 en ik onthoud de 9... (is z'n tel kwijt) Waar is mijne calculator...? En mijnen bic lekt...!

NELLIE: Pas een beetje op voor mijn tafellaken hé want dat heeft ons Make nog geborduurd voor mij. (inspecteert) Ja, daar hangt al inkt in. (haalt het tafellaken van tafel, plooit het op en hangt dat op een stoel) En leg een kussen op uwe stoel, straks zit ge weer met een zere rug.

EDGAR: (tot Vicky) En wat gaat gij vandaag uitrichten?

VICKY: Ik moet met den directeur naar een vergadering in Knokke. En dan mag ik

altijd met zijn Jaguar rijden. Dat is nogal iets anders dan die prulle-mercedes van ons.

EDGAR: En als wij nu ook eens een jaguar kopen?

NELLIE: Daar durf ik niet mee naar den Aldi rijden hé.

VICKY: (tot Nellie) Onze pa weet met z'n geld geen blijf.

EDGAR: Dat is door jaren aan een stuk hard te werken.

VICKY: En ik als directiesecretaresse moet niet hard werken zeker?

EDGAR: Volgens mij profiteert uw directeur teveel van u.

VICKY: Dat moet zo als ik promotie wil.

NELLIE: En wij die dachten dat gij de zaak hier ging overnemen.

VICKY: Ik wil hier niks overnemen.

EDGAR: Ah nee, ge weigert zelfs van vlees te eten.

VICKY: Ik kan het niet hebben dat varkens moeten lijden om te worden opgegeten. Ik walg van slachthuizen.

EDGAR: Ook als er veel geld mee te verdienen valt?

VICKY: Ik wil uw geld niet. Ik wil mijn geld zelf verdienen. Wacht maar tot die promotie erdoor komt. En daarna zal 't geld binnen stromen. Een eigen bureau, een wagen van de firma, 20 man onder mij..., ge gaat van mij nog verschieten.

NELLIE: Edgar, wanneer is die opendeurdag in het rusthuis?

EDGAR: Morgen.

VICKY: Gaat ge Nonkel Miel meepakken?

NELLIE: Natuurlijk. Dan krijgt hij toch al enig zicht op een eventuele verhuis.

VICKY: Nonkel Miel ocharme...!

(Nonkel Miel komt van de keuken. Hij zit onder de pluimpjes)

VICKY: Goeiemorgen nonkel.

NONKEL MIEL: Dag kleine. Gij ziet er weer zo goed uit.

VICKY: Dat moet ook als directiesecretaresse. (veert recht) Tot vanavond. En kies straks maar een goeie moderne meid uit, hé pa. (af langs de keuken)

NELLIE: Een meid..., ons Make zaliger moest 't nog meemaken, ocharme.

EDGAR: Nellie, zijt ge daar weer...?

NELLIE: Vergeet niet dat ons Make hier twee jaar heeft ingewoond hé.

NONKEL MIEL: Uw Make was een tang van een vrouw. (zet zich in z'n relax)

NELLIE: Op uw gemak gij hé...! Wie denkt ge dat uwe relax betaald heeft toen gij 80 jaar werd? Wel ons Make hé...! (plooit de strijkplank op)

(Perruche komt binnen van de keuken. Er hangt een volle postzak over z'n schouders)

PERRUCHE: Ne goeie maandagmorgen allemaal. (zwaait de postzak van z'n schouders, die landt op tafel op de boekhouding van Edgar)

EDGAR: Perruche, wat doet gij nu...?

PERRUCHE: Sorry Edgar, ze moesten die zakken maar niet zo zwaar maken.

(Nellie met volle wasmand af naar de keuken)

PERRUCHE: Zijt ge de winst van uw varkens aan 't uittellen, Edgar?

EDGAR: (telt uit z'n hoofd) ...en ik onthoud de 7 en..., ja nu ben ik het weer kwijt hé.

PERRUCHE: Hebt gij zo geen machientje om te tellen?

EDGAR: Jawel, maar ik weet het niet liggen.

PERRUCHE: En hoe is 't met u, Miel? Het weekend goed doorgekomen?

(Perruche geeft stiekem enkele seksboekjes aan Nonkel Miel en die verstoppt ze direct)

PERRUCHE: Kunt ge geloven dat ik mijn job van facteur zo beu ben als koude pap. Ik heb krampen in m'n benen, ne slechte baas, te vroeg opstaan, altijd door weer en wind, honden die in m'n benen bijten..., en dan zit ik nog met aambeien. De zadel van mijne velo is te hard.

EDGAR: Weet ge wat gij moet doen, Perruche? Beginnen met u een vrouw te zoeken.

PERRUCHE: Dat is niet gemakkelijk als ge al zoveel jaren alleen zijt zoals ik.

NONKEL MIEL: Daar kan ik van meeklappen.

PERRUCHE: Gij moet daar nu niet meer aan beginnen, hé Miel. Welke vrouw wil er nu nog nen oude dorsmolen van 80 jaar?

NONKEL MIEL: Maar ik kan ze nondedju nog gemakkelijk over m'n knie leggen.

PERRUCHE: Stel u voor dat ik een vrouw vind die niks van perruches moet hebben...! Ik zit daar wel met 300 perruches in mijne volièrè hé.

EDGAR: Is er post voor ons?

PERRUCHE: Ja, nen brief van... (leest op de omslag) ...de waterleiding. Alstublieft.

EDGAR: (opent de brief en leest) Ze komen op 't eind van de week de meter van de waterleiding nog eens noteren. Een jaar is toch rap voorbij hé.

PERRUCHE: Den tijd gaat vooruit gelijk een sneltrein. Wij zullen rap oud zijn.

(Nellie komt van de keuken)

PERRUCHE: Hoe zit het nu met uw meid, Nellie? Wanneer komt die?

NELLIE: Seffens komen er twee.

PERRUCHE: Waarom twee? Hebt gij twee meiden nodig?

NELLIE: Nee, ze komen sollicitatie doen.

(De deurbel rinkelt)

EDGAR: Daar zal de eerste al zijn. (gaat openen langs de hall)

(Edgar laat Veronique binnen en slaat de deur achter zich dicht. Maar dan komt ook Aldegonde nog binnen. Zij draagt een helm en heeft kleding aan die vloekt. Veronique kauwt kauwgom)

ALDEGONDE: Mag ik ook nog binnen, ja...? (doet haar helm af)

EDGAR: Sorry madam.

ALDEGONDE: Zeg maar Aldegonde. Aldegonde De Bie.

VERONIQUE: En ik ben Veronique Suppotoire.

ALDEGONDE: Ik heb mijne vespa in uw garage geparkeerd. Dat mag toch hé?

EDGAR: Jaja. Ik ben Edgar Horlepiep, dat is mijn vrouw Nellie, dat is Nonkel Miel en dat is de Perruche, onze facteur.

VERONIQUE: Horlepiep is zo'n rare naam?

ALDEGONDE: Dat moet gij zeggen, madam suppositoire.

VERONIQUE: Zèg..., (verbetert) 't is wel Suppotoire hé...!

EDGAR: Ge komt alletwee solliciteren voor die job van meid, neem ik aan?

VERONIQUE: (ad Aldegonde) Ge zocht een meid, toch geen olifant zoals zij hier...?

ALDEGONDE: Of zoekt gij een madammeke met Jan-mijn-voeten-streken...? (imiteert hautain gedrag van Veronique) ...zoals die mislukte paling hier.

VERONIQUE: Dan zal ik maar doorgaan, ik wil me niet meten met die slons.

ALDEGONDE: Slons...? Slons...? Op uw gemak gij hé, magere sprinkhaan...! Of ik zal u eens nen trek geven van mijn saccoche...! Tuttebel, dat ge daar staat...! (tot Edgar en Nellie) Wilt ge hier een meid of een seksbom in huis...?

NONKEL MIEL: Een seksbom...!

(Geduw en getrek tussen de meiden, daarna volgt een rechtstreeks handtassen-gevecht. Perruche deinst achteruit. Edgar haalt de kemphanen uit elkaar)

EDGAR: (luid) 't Is genoeg nu...! (als de rust is weergekeerd) Ik hoop dat ge allebei een beetje "modern" zijt...?

ALDEGONDE: Ja, ik ben héél modern.

VERONIQUE: Dat is te zien aan uw kapsel. 't Is juist een vervallen eksternest...!

(Nonkel Miel laat een stevige wind en doet alsof er niks is gebeurd)

EDGAR: (berispt Nonkel Miel) Pas op gij, hé maat...!

NELLIE: (verontschuldigt zich) Sorry, hij is 80 jaar en al een beetje..., ge weet wel hé.

ALDEGONDE: Laat die maar aan mij over, die zal ik wel temmen.

EDGAR: (vervolgt tot meiden) Zoals ge misschien al weet draait hier alles om varkens.

VERONIQUE: (met blik naar Nonkel Miel) Ja, dat hebben we al gemerkt aan dat varken in die relax daar.

EDGAR: (vervolgt) Ik ben vleeshandelaar, meer bepaald in varkensvlees. Kijk maar eens naar mijn diploma van erkend varkenshandelaar tegen de muur.

NONKEL MIEL: Die diploma's krijgt ge in den aldi bij een pak chocolat.

EDGAR: Op uw gemak gij hé...! (vervolgt tot de meiden, verwijst naar de varkenskop tegen de muur) ...en dat is de Jeroom, daar is alles mee begonnen. Dat was een beer van 200 kilo. Dat was onze stamvader.

PERRUCHE: Als de Jeroom nog maar een zeug aanraakte dan zat ze al vol. Ik zou er niet te dicht bijkomen als ik van u was.

EDGAR: Facteur, dimmen gij hé...! (tot de meiden) Dan zullen we nu overgaan tot de sollicitatie. Één van u moet nu efkes naar de hall gaan.

(Discussie tussen de meiden. Uiteindelijk gaat Aldegonde naar de hall)

EDGAR: (tot Veronique) Waarom wilt gij hier "meid" worden?

VERONIQUE: Mijn boetiek in kinderkleding is failliet omdat er momenteel te weinig kinderen gemaakt worden in België.

PERRUCHE: Ja, met varkens is dat wel anders hé.

VERONIQUE: (vervolgt) Dus ik heb dringend geld nodig. Kan meneer Edgar al wat voorschieten?

NONKEL MIEL: Hier wordt niet geschoten...!

NELLIE: Let maar niet op hem.

VERONIQUE: Maar ik verwacht kortelings een erfenis, en dan ben ik rijk.

EDGAR: Ja, dat kennen we. Daar komt niks van in huis, dus het zal "werken" worden.

Ga maar naar de hall en stuur Aldegonde naar binnen.

(Veronique af naar de hall en Aldegonde komt binnen. Geduw en getrek als de kandidaten elkaar kruisen in het deurgat)

EDGAR: (tot Aldegonde) Waarom wilt gij hier graag meid zijn?

ALDEGONDE: Ik moest normaal de boerderij overpakken van mijn vader, maar hij zegt dat ik eerst ne vent moet zoeken.

PERRUCHE: Dan kunt ge misschien beter den boulevard gaan doen, haha.

ALDEGONDE: (dreigend tot Perruche) Hebt gij al eens op ne maandagmorgen een saccoche tegen uwe smikkel gehad...?

EDGAR: (tot de rest) Heeft er nog iemand vragen?

NONKEL MIEL: Welk is de maat van uwe soutiens?

EDGAR: (zucht, dan tot Aldegonde) Ge moogt nu teruggaan naar de hall, maar hou het daar een beetje rustig hé.

ALDEGONDE: Meneer Edgar, als ze mij gerust laten dan doe ik dat ook. Maar als ze mij ambeteren..., dan word ik kwaad hé. (af naar de hall)

EDGAR: (tot allen) Allé, welke van de twee moeten wij nu pakken?

NELLIE: Die struise is niet op hare mond gevallen hé. Maar die ander is vlotter in omgang. Ik kies voor Veronique.

EDGAR: Ik denk dat die boerin beter kan werken, ik kies voor haar.

NELLIE: En gij, nonkel?

NONKEL MIEL: Die smalle heeft schoner benen.

NELLIE: Dus gij kiest voor Veronique.

EDGAR: En voor wie kiest gij, Perruche?

PERRUCHE: Die smalle heeft wel een schoon figuurtje hé.

EDGAR: Kiezen, facteur...!

PERRUCHE: Anders moeten ze allebei eens iets laten zien hé, dan weet ge direct wat vlees ge in de kuip hebt.

NONKEL MIEL: Ja, dat vind ik ook. (scandeert) Kleren uit...! Kleren uit...!

EDGAR: (luider) Perruche, voor welke meid kiest gij...?

PERRUCHE: Ja, dat is moeilijk, hé Edgar. (als Edgar een stiekem gebaartje maakt dat hij voor Aldegonde moet kiezen) Dan zou ik die struise pakken.

EDGAR: Okee, de stand is 2 - 2.

NELLIE: Welke van de twee gaan we nu aanwerven?

EDGAR: Of allebei een week op proef, en dan pas beslissen wie vast mag blijven?

NELLIE: Ja, daar kan ik mee leven.

(Edgar laat Aldegonde en Veronique binnen van de hall)

EDGAR: Ge zijt alletwee evengoed. Dus zal er deze week op proef gedraaid worden. Te beginnen vanaf morgenvroeg. De beste van de twee zal mogen blijven. Tot morgen dan, dames.

(Nellie laat de meiden af langs de hall. Heibel om wie eerst buiten mag)

PERRUCHE: Daar zijt ge nog niet mee gedraaid, Edgar.

NELLIE: (komt van de hall) Het zat er al opnieuw tegen buiten op de stoep.

PERRUCHE: Dat gaat ne knal geven als die twee moeten samenwerken. Goed, ik

ben ermee weg. Tot morgen hé. (zwaait z'n postzak over z'n schouders en af langs de keuken)

EDGAR: Nellie, kunt gij de warmwaterblaas nog eens vullen voor mijne rug?

(Nellie af langs de keuken. Nonkel Miel schuimt de tv-zenders af)

EDGAR: Al op zoek naar een blote borst...? 't Is nog geen tien uur. Gij zijt een vettig ventje. Gij zijt geobsedeerd door seks. Als gij nog maar een kleed ziet dan begint ge al te steigeren. En zet die TV nu maar af als ik met mijn boekhouding bezig ben.

(Edgar gooit zich terug op z'n boekhouding. Nonkel Miel zet plots de hifi aan. We horen luide fanfaremuziek. Hij slaat de maat met z'n wandelstok)

EDGAR: (luid berispelend) Is 't nu gedaan, nonkel...?

(Nonkel Miel zet de muziek uit en dan boos af naar de slaapkamer. Nellie op van de keuken met een warmwaterblaas. Edgar stopt die achter z'n rug als hij aan tafel zit)

EDGAR: Als de meiden er morgen zijn moogt gij hier niks meer doen in 't huishouden, hé Nellie.

NELLIE: Ik hoop maar dat we niet in affronten gaan vallen met Nonkel Miel. Hopelijk kan die z'n handen thuishouden.

EDGAR: Ene keer kan dat en dan vertrekt hij sito presto naar 't rusthuis!

(Nellie wil met de strijkplank naar de keuken, draait ermee net over het hoofd van Edgar)

EDGAR: En vanaf morgen kunnen die meiden hier de strijk doen hé.

(Nellie af naar de keuken. Edgar gaat tot bij het beeldje van Sint Antonius)

EDGAR: Toontje, merci hé omdat ge mij zo gelukkig maakt. Ons Nellie is een toffe madam, we hebben een flinke dochter en Nonkel Miel is de slechtste nog niet, als die zich een beetje koest houdt.

(Nonkel Miel komt van de slaapkamer met de benen gespreid)

EDGAR: Wat scheelt er met u...?

NONKEL MIEL: Wilt ge nu eens iets weten..., die mosselen van gisteren liggen al in mijn broek.

EDGAR: (zuchtend tot Sint Antonius) Merci, hé Toontje. (roept naar de keuken) Nellie...? Kom eens direct naar Nonkel Miel, 't is hier weer van dàt...!

TWEEDE BEDRIJF

DINSDAG VOORMIDDAG.

(Nonkel Miel bladert door een seksboekje. Nellie en Martje komen van de keuken. Ze zijn in gesprek. Nonkel Miel verstopt snel z'n lectuur en doet alsof hij slaapt. Martje heeft een plastic zak bij)

NELLIE: ...Ons Make zou dat allemaal door de vingers zien. (wijst een plaats aan de tafel aan) Hier op deze stoel zat ons Make altijd. Och ik mis haar toch, dat heeft gene naam. Kunt ge geloven dat ik nog tegen ons Make klap als ik alleen ben? En Edgar kan dat niet verdragen hé.

MARTJE: Gij hebt hier toch evenveel te zeggen als hij. (dicht bij Nonkel Miel) En die oude pee hier doet niks dan slapen zeker? Lang gaat dat niet meer duren hé. Dat is helemaal versleten. Dat piept en kraakt langs alle kanten.

NELLIE: "Kraken" zeker...!

NONKEL MIEL: (laat haar schrikken) Boeh...! (als Martje schrikt) Ah jong ding, zijt gij er ook weeral? Kom maar eens efkes op mijne schoot zitten, kom...!

MARTJE: Ik zou nog niet willen.

NELLIE: (tot Martje) Wat hebt ge bij?

MARTJE: (haalt een wichelroede uit de plastic zak) Kijk hier eens...!

NELLIE: Is dat nu een èchte wichelroede?

MARTJE: Ja. Daar kunt ge aardstralen mee opsporen.

NELLIE: Laat eens zien hoe dat het werkt.

MARTJE: (hanteert de wichelroede) Hier hebt ge al direct een voorbeeld van een kruising van twee slechte aardstralen. Die tafel moet verschoven worden. (dan dicht bij Nonkel Miel) Hier lopen ook twee slechte aardstralen.

NELLIE: Ja, dat kunt ge horen aan zijne vettige praat hé.

NONKEL MIEL: Oh ja...? Ik zal seffens MIJNE wichelroede eens bovenhalen...!

MARTJE: Gij se oude roeter, wat zoudt gij nog kunnen rondgaan met uw machientje. Het kan er elke moment afvallen.

NONKEL MIEL: Kom maar eens hier, dan zal ik u eens laten zien tot wat die nog in staat is.

NELLIE: Och Martje, laat hem doen.

MARTJE: Nellie, hier zitten echt teveel aardstralen binnen. Naar 't schijnt, als ge daar niks aan doet dan begint dat na een tijdje op uw gemoed te werken...!

NELLIE: Dat is al bezig, Martje. Elke keer als ik aan ons Make denk dan springen de tranen in m'n ogen.

MARTJE: Voilà, daar hebt ge 't al hé. Ik ga mij ook nog een zilveren pendel aanschaffen. Hij is al besteld. Zodra ik die thuis heb zal ik hem eens komen laten zien. Met een pendel kunt ge zelfs de toekomst voorspellen.

NELLIE: Is dat niet gevaarlijk?

MARTJE: Met den auto rijden is ook gevaarlijk.

NELLIE: Ooh, ik mis ons Make enorm. Als ik nu toch nog maar eens ene keer met haar kon babbelen hé.

MARTJE: Dat kan toch.

NELLIE: Hoe...?

MARTJE: Door haar geest op te roepen bij een séance. Luister, ik ben daarin

gespecialiseerd. Ik kan met elke overleden persoon klappen.

NELLIE: Dus ook met ons Make...?

MARTJE: Maar natuurlijk. We kunnen haar geest toch oproepen.

NONKEL MIEL: Opgepast met die onnozel dingen hé. Ge gaat de duivel in huis halen.

MARTJE: En gij kent de duivel persoonlijk zeker?

NONKEL MIEL: Gij weet niet wat ik al meegemaakt heb met de duivel. De "kwaai hand" heeft ooit toegeslagen op ons boerderij en alle koeien lagen 's anderendaags dood in de stal.

MARTJE: Och gij, broekschijter. Met mijn wichelroede kan ik zelfs de duivel weggagen.

NONKEL MIEL: Ik zal zeker niet meedoen met dat "geesten oproepen".

NELLIE: Ik wil dat we de geest van ons Make oproepen.

NONKEL MIEL: Uw Make..., uw Make..., stel dat die terugkomt, dan ben ik hier weg hé...! Ja, dan zal ik graag naar 't rusthuis gaan.

NELLIE: (tot Martje) Zou ik dat ook kunnen leren zo van die geesten oproepen?

MARTJE: Maar natuurlijk, Nellie. Gij moet eens beginnen met aan uw zelfvertrouwen te werken. Gij zijt veel te onderdanig.

NELLIE: Maar dat is allemaal niet zo simpel.

MARTJE: Gij kunt niet eens kwaad zijn, bijvoorbeeld op Edgar.

NELLIE: Jawel.

MARTJE: Laat eens zien dan.

NELLIE: (gespeeld) Edgar, kom naar hier...!

MARTJE: Iets gemener.

NELLIE: (iets meer boos) Edgar, kom naar hier...!

MARTJE: Nog iets méér ...!

NELLIE: (haalt zwaar uit, furieus luid) Edgar, als ge nu niet naar hier komt dan stamp ik onder uw kont zodat uw ballen rond uw oren bengelen...!

MARTJE: Ja, dat is 't hé. Ge moet dat maar eens testen op Edgar en dan kunt ge zien of 't werkt.

(Edgar komt binnen)

EDGAR: Wat was dat lawaai hier allemaal...?

NELLIE: (met bang lachje) Och niks.

EDGAR: Waart gij hier aan 't roepen...? (Nellie ontkent mimisch, kijkt dan op z'n horloge) Zèg waar blijven die meiden? Die gaan toch op hun eerste werkdag al niet te laat komen zeker? Dan krijgen ze met den deze te doen hé. Ik wil discipline van mijn werkvolk, of dat gaat er hier al direct flink tegen zitten...!

(Martje pusht Nellie om te testen op Edgar)

NELLIE: (zeer voorzichtig) Edgar, kunt gij eens wat stiller klappen...?

EDGAR: (schrikt) Oei, wat gaan we nu krijgen...? Gaat ons Nellieke opstandig worden in ene keer?

NELLIE: (valt weer in haar vertrouwde onderdanigheid) Kunt gij een beetje minder hard roepen alstublieft?

MARTJE: We zullen hier morgen eens een séance gaan houden.

EDGAR: Hoe séance? Wat séance? Welke séance...?

NELLIE: Ja, we gaan hier morgen geesten oproepen.

MARTJE: Wie doet er mee?

NONKEL MIEL: Ikke niet.

EDGAR: Ge gelooft daar toch niet in? Er bestaat niks meer na de dood...! Dood is dood.

MARTJE: Oh ja...? Ik zal u morgen het tegendeel eens bewijzen. Zo'n ogen gaat gij trekken...!

NELLIE: Martje, nu hebt ge me echt nieuwsgierig gemaakt.

EDGAR: Ge zijt alletwee veel te bijgelovig.

NELLIE: Gij gelooft in niks.

EDGAR: Nee, alleen in wat ik met m'n eigen ogen zie. Ge kunt beter uwen tijd ergens anders insteken, dan in uwe toverwinkel. (pesterig) Zorg maar dat de geesten u morgen niet meepakken naar de hel, haha.

NELLIE: Kom Martje, wij gaan in de keuken verder klappen. (tot Edgar) Ongelovige Thomas...!

EDGAR: Geesten van dode mensen..., (imiteert een geest) ...Oehoe...! (met pesterig lachje) Ik krijg al schrik, haha...!

(Nellie en Martje gepikeerd af naar de keuken)

EDGAR: (zet zich aan tafel met z'n boekhouding) We zullen nog eens wat gaan tellen. (als Nonkel Miel richting hifi gaat) Gene fanfaremuziek opzetten hé...! (wijzend) Allé..., terug in uwe zetel gij...!

NONKEL MIEL: Nee, ik blijf rechtstaan.

EDGAR: Goed, dan ga IK in uwe zetel zitten hé.

(Als Edgar de intentie maakt om de relax in te palmen duikt Nonkel Miel snel in z'n relax. Vicky komt van de slaapkamer met een seksboekje)

VICKY: (toont boekje) Ik heb op de badkamer weer eens een vuil boekje van Nonkel Miel gevonden.

NONKEL MIEL: Laat me eens kijken. (inspecteert het boekje)

VICKY: Ja, kijk maar eens goed naar de prentjes van die blote vrouwen.

NONKEL MIEL: Tiens, ik dacht dat het den "Dag Allemaal" was.

EDGAR: We gaan seffens naar den opendeurdag op 't rusthuis. (tot Nonkel Miel) Gij moogt uwe plastron al gaan aantrekken?

NONKEL MIEL: Moet ik echt mee?

EDGAR: Ja, gij moet echt mee.

NONKEL MIEL: Ik ga eerst m'n duiven voederen. (af langs de keuken)

VICKY: (ad boekhouding) Wordt het geen hoogtijd dat gij u een computer gaat aanschaffen, pa? Gij zijt ouderwets.

EDGAR: Misschien wel ouderwets, maar ik ben toch de verjaardagscadeau van ons ma niet vergeten. En gij...?

VICKY: (stoot zich voor het hoofd) Miljaar..., dat is vrijdag al. Helemaal vergeten. Dan moet ik dringend gaan winkelen.

(Nellie komt van de keuken. Ze ontdekt het seksboekje op tafel)

NELLIE: Wat is dit hier...?

VICKY: Nonkel Miel zit weer in zijn hormonale periode. Overal vinden we weer van die vette boekjes.

NELLIE: Is dat nog normaal als ge 80 jaar zijt geworden?

EDGAR: Wordt het niet stilaan tijd dat we Nonkel Miel naar het rusthuis brengen?

VICKY: Een rusthuis is niks voor Nonkel Miel. Iedereen moet hier maar een beetje water bij de wijn doen. Hij zal zeker geen 100 jaar worden, hij kan nu al niet meer stappen zonder wandelstok.

EDGAR: Hebt ge 't laatste nieuws al gehoord? Martje wil met uw ma de geest van oma gaan oproepen.

VICKY: (tot Nellie) Pas maar op met die dingen. Ik ben daar faliekant tegen hé.

EDGAR: Ik geloof daar ook niet in.

NELLIE: Gij gelooft in niks.

EDGAR: Jawel, ik geloof alleen in cijfers.

VICKY: Varkens die moeten sterven omdat gij winst wil maken, schande...! Aan mij zult gij gene euro verdienen. Nog honderd jaar zal ik vegetariër blijven...!

EDGAR: Eén klant minder ga ik niet voelen in mijn portemonnee.

VICKY: Gij zijt al zoveel met varkens bezig geweest dat uwe kop zelfs begint te trekken op ne varkenskop.

EDGAR: (dreigend) Pas op, hé kleine...!

(De deurbel rinkelt)

NELLIE: Daar zullen de meiden zijn. (wil gaan openen)

EDGAR: Nee Nellie, IK ga de deur opendoen...! (af naar de hall)

NELLIE: Weet gij wat onze pa gekocht heeft voor mijne verjaardag?

VICKY: Ik weet van niks.

NELLIE: Nu heeft hij me wel héél nieuwsgierig gemaakt.

(Edgar komt binnen met Veronique en Aldegonde. Veronique draagt uitdagende kleding met een diepe décolleté en een minirok)

VERONIQUE: Allé, we zijn er al.

ALDEGONDE: Goeiemorgen allemaal.

EDGAR: Volgende keer moogt ge langs achter komen.

ALDEGONDE: (snuif haar neus) Ik zit met een valling.

VERONIQUE: Ik ook.

ALDEGONDE: Bij u is dat niet moeilijk,... (ad décolleté) ...gij loopt met uwen tweeling bloot.

EDGAR: Dan begint ge alletwee maar kalmaan vandaag...

VICKY: (vervolgt) ...en zorg dat ge niemand van ons aansteekt met uw valling.

EDGAR: Dat is ons dochter Vicky. (stelt de meiden voor)

NELLIE: Goed. Eerst een beetje uitleg,... (bij de divan) ...op deze plaats in de zetel mag niemand gaan zitten. Daar zat ons Make altijd en die is twee maanden geleden gestorven, ocharme.

ALDEGONDE: Ons moeder is ook dood. Jaren geleden werd die aangevallen door ne zware stier. Maar we hebben dat ding in den diepvriezer gestoken.

NELLIE: Wie, uw moeder...?

ALDEGONDE: Nee, de stier.

NELLIE: 't Is toch erg hé. (snottert)

ALDEGONDE: Ja, ik weet 't. Dat is erg als ge in den diepvriezer moet eindigen.

NELLIE: Ons Make ocharme, ik mis haar zo. (huilt uit)

EDGAR: Nellie, kunt ge u een beetje beheersen alstublieft?

VICKY: (tot de meiden) Zijt ge alletwee wel modern?

ALDEGONDE: Ja, héél modern.

VERONIQUE: (tot Aldegonde) Gij modern, haha...? (pesterig lachje ad kleding) 't Is precies een vuilniszak die ge hebt aangetrokken. En dat is nog niks..., de geur hebt ge ook al...!

ALDEGONDE: (kwaad) Watte...!

VICKY: (onderbreekt luid) Kunnen de dames er bij het koken ook rekening mee houden dat ik vegetariër ben?

ALDEGONDE: Dan zullen we u maar wat klaver uit de tuin voorschotelen, gelijk de konijnen.

VICKY: (bekijkt haar streng) Gij en ik zitten niet op één lijn hé.

ALDEGONDE: Nee, blijkbaar niet. 't Is te hopen dat we elkander hier niet te veel tegen het lijf lopen.

VICKY: Deze week nog wel, maar daarna..., kunt gij 't vergeten...!

ALDEGONDE: Wat bedoelt gij...? Spelen ze hier onder één hoedje met Veronique? Dan kan ik beter nu al vertrekken. (wil er al meteen terug vandoor, maar wordt tegengehouden door Edgar)

EDGAR: Neenee, ge hebt allebei evenveel kans. We nemen na één week gewoon de beste meid in huis.

ALDEGONDE: Dat ben ik. Ik kan werken als een paard. Bekijk mijn handen maar eens, allemaal eelt. En dat is niet van bij de manicure te zitten hé zoals zij hier...!

VERONIQUE: Gij zijt een boerin.

ALDEGONDE: Hoe weet gij dat?

VERONIQUE: Ik ruik het.

ALDEGONDE: Denkt gij dat ik niet in 't bad ga misschien?

VERONIQUE: Gij in 't bad...? In den drinkbak van de koeien zeker! Spuut maar wat reuk, ge stinkt naar stalrest.

ALDEGONDE: En gij stinkt naar goedkope reuk, schminkdoos dat ge daar staat...!

NELLIE: Ik hoop dat ge alletwee een beetje overeen komt, want anders gaat het hier voor niemand plezant worden.

VICKY: Ik ga winkelen. (tot de meiden) Nog een prettige werkdag allebei, en sla elkander de kop niet in hé. (af langs de keuken)

VERONIQUE: Wist ge dat de opwarming van de aarde komt door de mest van de vele koeien? En we zitten ook met het verhogen van de zeespiegel tegen 2050.

ALDEGONDE: In 2050 zijn wij al lang dood.

VERONIQUE: En als ge reïncarneert en terugkomt? Dan staat dat hier allemaal wel onder water hé.

ALDEGONDE: Dan moet gij maar terugkomen als waterkieke. Daar zult gij geen moeite mee hebben, want dat zijt gij nu al...!

VERONIQUE: Wat verlangt meneer en madam allemaal van een meid?

NELLIE: (somt op) Het koper poetsen, afstoffen, stofzuigen, auto poetsen en zeker het dak, de vaat doen, vensters poetsen, knopen aan hemden naaien, koffie serveren, dweilen, koken...

VERONIQUE: We krijgen toch nog tijd om te ademen? Een moderne meid is geen machien hé.

EDGAR: Ge moogt modern zijn, maar ook niet tè modern hé.

VERONIQUE: Wat bedoelt meneer Edgar daarmee?

EDGAR: (ad open decolleté) Dat uwe snoepwinkel te ver open staat.

VERONIQUE: Kan meneer daar niet tegen?

EDGAR: Ikke wel, maar Nonkel Miel niet.

VERONIQUE: Is dat die oude pee die daar in zijne zetel zat? Dan zullen we ons maar niet te veel voorover bukken. Stel dat die onder mijne minirok loert zèg.

EDGAR: Ja, dan sta ik niet in voor de gevolgen...!

ALDEGONDE: Mij zal hij niet moeten aanraken of ik geef hem een koek op z'n oog!

VERONIQUE: (tot Aldegonde) In uw geval zou ik daar gene schrik voor hebben...!

EDGAR: Hij zal u niet aanraken, als ge 't zelf niet uitlokt.

NELLIE: Dus als meid neemt ge ook alle telefoons op.

EDGAR: (haalt een belletje uit de kast) En als ge dit belletje hoort rinkelen dan laat ge onmiddellijk alles vallen en ge spoedt u direct naar de living.

NELLIE: Maar laat alstublieft mijn beste servies niet vallen.

EDGAR: En ik eis ook dat de kop van Jeroom daar tegen de muur elke dag afgestoft wordt. Ik ga u "nummer 1" noemen en u "nummer 2" want ik kan uw namen niet onthouden.

NELLIE: Edgar, laten we 't maar gewoon houden en "de koe een naam geven".

EDGAR: (verbetert) Ge bedoelt, "de koe bij de horens vatten" en "het kind een naam geven". (tot de meiden) Ja, ons Nellie is niet zo lang naar school geweest, ziet ge.

NELLIE: Och langer dan gij, Edgar.

EDGAR: Ja, omdat ge drie keren moest blijven zitten...!

(Nonkel Miel komt van de keuken, zit weer onder de pluimpjes. Hij keurt de meiden met z'n wandelstok. De meiden volgen zijn bewegingen wantrouwig)

ALDEGONDE: Is dat hier beestenkeuring, of wat...?

(Nonkel Miel laat opzettelijk z'n wandelstok vallen. Veronique raapt die op. Hier maakt Nonkel Miel gebruik van om onder haar minirok te loeren)

EDGAR: (tot Veronique) Voilà, gij hebt al prijs...!

NONKEL MIEL: Ze heeft een zwarte gespikkelde onderbroek aan. Amaai...!

EDGAR: (berispt) In uwe zetel gij, en rap hé...!

(Nonkel Miel kuiert met z'n wandelstok naar z'n relax)

NELLIE: (tot de meiden) Kom, dan zal ik u de keuken en de bergplaats tonen. Ge moogt uw saccoche hier aan de kapstok hangen.

(De meiden hangen elk hun handtas aan de kapstok, dan samen met Nellie af naar de keuken)

NONKEL MIEL: (enthousiast) Ohlala..., leven in de brouwerij. Hebt ge die struise gezien, just een billenman. En die ander haar etalage... (gebaartje aan borsten) ...Amaai, mijn tikker slaat nu al door...!

EDGAR: Ga uwe plastron nu maar aantrekken, hete tjoek.

NONKEL MIEL: Foert..., ik ga niet mee naar die opendeurdag in 't rusthuis.

(Perruche komt met z'n postzak binnen langs de keuken)

PERRUCHE: Wat is dat daar allemaal in de keuken...?

NONKEL MIEL: De meiden beginnen vandaag, hé Perruche.

PERRUCHE: 't Is precies den Dikke en den Dunne.

EDGAR: Hebt ge dorst?

PERRUCHE: Ja. En ik heb niet veel tijd want ik moet straks naar de vergadering van de Trekvogel. We geven binnenkort een mossel-feest, goesting om te komen, Edgar?

EDGAR: Natuurlijk, maar ik zal eerst in de keuken een flesje bier gaan halen voor u. (af naar de keuken)

PERRUCHE: (enthousiast) Miel, schoon volk op 't geleg. Hebt ge 't al gezien? (doelend op de minirok) En kort hé...! Ge gaat ogen te kort hebben.

NONKEL MIEL: Amaai..., en wat eronder zit is nog schoner dan in de boekjes.

PERRUCHE: (zuchtend) Die het beroep van facteur heeft uitgevonden moesten ze afschieten. De weerman voorspelt voor morgen weer heel de dag regen zeg.

NONKEL MIEL: Hebt gij post voor mij?

PERRUCHE: Ja Miel, een brief van 't rusthuis. (overhandigt de brief) Alstublieft.

NONKEL MIEL: (scheurt de brief stuk) Dit doen wij daarmee...! (stopt de stukjes in z'n zakken)

(Edgar komt van de keuken met een flesje bier voor Perruche)

PERRUCHE: Schol.

EDGAR: Ons Nellie wilt morgen een séance gaan doen met Martje van hiernaast om de geest van haar Make op te roepen.

PERRUCHE: Och de vrouwen zijn niet meer content, Edgar. Daarom dat ik er geen wil. Daar is geen enkele vrouw die mijn perruches kan vervangen.

(Onder volgend gesprek komt Aldegonde van de keuken)

EDGAR: Kunt ge uw keuze niet maken uit een van ons meiden, Perruche?

PERRUCHE: Amaai, in die 10-tonner ben ik niet gerust. Hebt ge die haar armen al eens bekeken? En dan zwijg ik nog van haar billen. Volgens mij kan die al direct naar 't slachthuis. (als Edgar een gebaartje maakt van te zwijgen) Hebt gij iets aan uw oog, Edgar? Waarom flikkert gij zo met uw ogen...?

(Plots staat Aldegonde achter Perruche, met een geforceerd hoestje. Perruche schrikt)

EDGAR: (tot Aldegonde) Dat is de Perruche, onze facteur.

ALDEGONDE: Ja, die zat gisteren hier ook bij in de jury hé.

PERRUCHE: Ik kweek perruches en ik ben ook voorzitter van vogelclub De Trekvogel.

ALDEGONDE: Gij zijt toch zelf geen Trekvogel...?

PERRUCHE: Neenee. Ik ben nochtans vrijgezel.

ALDEGONDE: Ik ook.

EDGAR: (tot Aldegonde) Ik denk dat ge nu iedereen hier gezien hebt, behalve Martje de buurvrouw.

PERRUCHE: (vervolgt) Voor Martje moet ge oppassen hé. Die is niet normaal. Naar 't schijnt hangt haar slaapkamer vol met knoflook om vampiers weg te jagen.

ALDEGONDE: Is dat een heks?

PERRUCHE: Daar trekt het op. Martje is een keer met haar wichelroede over mij gegaan en ze zei dat ik kortelings de liefde van m'n leven ga tegenkomen, maar ik geloof Martje niet. Eens vrijgezel, altijd vrijgezel.

EDGAR: (tot Aldegonde) Waar zit uwe collega?

ALDEGONDE: Madam Nellie legt haar uit hoe het wasmachien werkt, maar ze snapt er de ballen van.

PERRUCHE: (drinkt flesje leeg) Goed, ik zal nu maar eens opstappen, want ik moet nog veel huizen doen.

ALDEGONDE: Waarom koopt gij u gene vespa gelijk ik?

PERRUCHE: Daar kan ik niet mee rijden.

ALDEGONDE: Kom, ik zal het u eens leren. (gaat reeds richting keuken)

EDGAR: (tot Aldegonde) Jamaar, wordt hier nog gewerkt...?

ALDEGONDE: Alles op z'n tijd, hé meneer Edgar. (af naar de keuken)

PERRUCHE: (bij de deur) Daar zit precies nogal iets in hé. (volgt Aldegonde)

NONKEL MIEL: Ik ga ook eens kijken. (volgt Perruche)

EDGAR: (roept hem nog na) Nonkel, wij moeten naar de opendeurdag van 't rusthuis gaan hé...!

(Nellie komt van de keuken)

NELLIE: Waar gaat Nonkel Miel naartoe?

EDGAR: Die draait nu al zot met die meiden.

NELLIE: Als daar maar geen prullen van komen.

EDGAR: Moest er ook geen brief van 't rusthuis aankomen?

NELLIE: Ja. Waar blijft die?

EDGAR: Nellieke, ik moet u nog iets vragen, kunt gij wat minder optrekken met Martje en wat meer met Arlette?

NELLIE: Waarom?

EDGAR: Arlette heeft toch meer standing. Misschien is voor ons de tijd aangebroken om het eens iets hoger gaan te zoeken.

NELLIE: Zouden wij niet beter blijven zoals we zijn? Trouwens Romain en Arlette zijn rijk, maar Arlette is niet gelukkig en zit aan de Prozac. Is dat dan beter?

EDGAR: Dat is omdat ze altijd depressief is.

NELLIE: Hebt gij Romain en Arlette al gebeld om hen uit te nodigen voor het diner?

EDGAR: Nee, dat ga ik straks doen.

NELLIE: (droomt reeds weg) Ons Make moest eens weten dat wij nu al twee meiden hebben.

EDGAR: Nellie, kunt ge wat dimmen over uw Make?

NELLIE: Ons Make was een goed mens.

EDGAR: Soms. Uw Make ging op dieet, maar viel niet af omdat ze stiekem koekjes at en ze liet boeren bij het drinken. Op restaurant zijn we meerdere keren met haar in affronten gevallen.

(De vaste telefoon rinkelt. Edgar neemt op)

EDGAR: (door hoorn) Bij Horlepiep. - - - - Dag Romain. - - - - Hoeveel flessen wijn voor ons? Bestel er maar honderd. Zèg Romain, we willen u en Arlette voor vrijdag graag uitnodigen voor een uitgebreid diner. - - - - Okee, dat komt in

orde. (haakt in)

NELLIE: Komen ze?

EDGAR: Ze gaan ons ten laatste morgen iets laten weten. Die diner van vrijdag mag gene prul zijn hé. (monstert Nellie) Kunt gij ook niks doen aan uw uiterlijk?

NELLIE: Is dit niet goed genoeg?

EDGAR: Misschien moet ge hier en daar ook eens wat opsmeren en uw haar laten verven.

NELLIE: Ik wil geen schminkdoos worden, hé Edgar.

EDGAR: Nee, maar ge moet meer “madam” zijn. Hoge hakken dragen bijvoorbeeld, zou dat niks voor u zijn?

NELLIE: Daar kan ik niet mee stappen. Ik heb er eens ene keer mee tussen de roltrap gezeten in 't winkelcentrum en al sjans dat er toen een zot was die het verstand had om de noodstop in te drukken of ik was daar nu nog aan 't rondgaan...!

EDGAR: En ge moet ook eens leren klappen op de letter, voor als hier klanten binnenkomen.

NELLIE: (verbetert) Praten...!

EDGAR: Heu...?

NELLIE: Het is “praten” in plaats van “klappen”.

EDGAR: Jaja. Op de letter PRATEN. Dat heeft toch meer panache.

NELLIE: Zoudt gij dan niet beter een ander vrouw zoeken?

EDGAR: Nee begot, ik ben héél content met u. Kom eens hier, dat ik u nog eens goed tegen mijn geleé trek. (wil Nellie een kusje geven)

NELLIE: (verbetert) Het is “tegen mijn VEST”, Edgar...!

(Aldegonde en Veronique komen van de keuken. Veronique draagt handschoenen)

VERONIQUE: Storen wij...?

NELLIE: Neenee.

EDGAR: Waarom draagt gij handschoenen?

VERONIQUE: Anders breken mijn nagels.

ALDEGONDE: Hoelang is uw Make al dood, madam Nellie?

NELLIE: Twee maanden. Ons Make heeft hier altijd ingewoond en zat op deze plaats aan tafel. Dit tafellaken heeft ons Make nog geborduurd voor mij. Dat mag uitgewassen worden want Edgar smost er altijd op met zijne stylo, maar opgepast daarmee hé.

VERONIQUE: Dat zal IK straks wel uitwassen.

ALDEGONDE: Die Perruche is precies ook wel een toffe.

NELLIE: Ja, maar hij drinkt te veel.

ALDEGONDE: Ne mens moet soms toch al eens stoom aflaten hé.

NELLIE: Ja, maar niet elke dag.

EDGAR: Kunnen we nu eindelijk beginnen werken, ja? Veronique, gij moogt deze schilderij (van een varken) hier tegen de muur ophangen, maar zorg ervoor dat ze kaarsrecht hangt, want daar kan ik iets van krijgen. Hier is de waterpas.

VICKY: (monstert de waterpas) Oei, die is precies al kapot want daar zit een bolleke in...!

EDGAR: Ja, dat bolleke moet tussen die twee zwarte lijntjes zitten. (tot Aldegonde) En gij moogt Jeroom afstoffen

ALDEGONDE: Is 't goed dat ik eerst koffie ga zetten voor meneer en madam?

EDGAR: Nee, voor ons niet want wij moeten nu vertrekken naar 't rusthuis.

ALDEGONDE: Dan maar voor ons hé. (af naar de keuken)

(Nellie en Edgar af naar de slaapkamer. Veronique heeft alle moeite om het schilderij recht te hangen. Nonkel Miel komt binnen)

NONKEL MIEL: Wist gij dat ik héél rijk ben? Den Edgar is ook rijk, maar ik ben rijker.
Al mijn geld staat op de bank.

VERONIQUE: Hoeveel?

NONKEL MIEL: Veel nullekes. Mag ik u eens kussen, tegen betaling uiteraard?

VERONIQUE: Als dat alles is, komaan dan...! (presenteert haar wang)

NONKEL MIEL: (geeft haar een wangkusje) Ik zal wel betalen op 't eind van de maand als m'n pensioen gestort is.

VERONIQUE: Wie denkt gij dat ze hier als vaste meid in dienst gaan nemen?

NONKEL MIEL: Den Edgar heeft gezegd dat ze Aldegonde gaan pakken. (gaat tot bij de hifi) Ik ben altijd bij de fanfare geweest. Ik speelde bugel. Ik hou van fanfaremuziek. Gij ook...? (zet hifi aan op hoog volume, slaat de maat met z'n wandelstok en nodigt haar mimisch uit tot een dansje)

(Nellie, gekleed in jas, komt van de slaapkamer en zet onmiddellijk de muziek uit)

NELLIE: Allé nonkel, we moeten vertrekken naar 't rusthuis en gij staat hier nog de maat te slagen.

NONKEL MIEL: Waar is mijne goeie jas?

NELLIE: Boven.

NONKEL MIEL: Kunt gij die eens gaan halen, Nellie?

NELLIE: Uw neus loopt weer. Veeg dat maar eens af.

(Nonkel Miel haalt de zakdoek uit z'n zakken, maar dan vallen er ook de stukjes van de brief uit. Nellie raapt die op en inspecteert)

NELLIE: (houdt ze tegen elkaar en leest) Wat is dat...? Een brief van 't rusthuis...?

NONKEL MIEL: Ja. Niks van tegen den Edgar zeggen hé.

NELLIE: Ik ga uwe jas halen. Seffens komen we nog te laat op 't rusthuis. (af naar de slaapkamer)

VERONIQUE: (tot Nonkel Miel als die richting keuken gaat) Gaat gij naar 't rusthuis?

NONKEL MIEL: Zijt gij zot...? Ze kunnen de boom in...! (dan snel af langs de keuken)

(Veronique houdt de waterpas tegen het schilderij, maar aan de verkeerde kant. Aldegonde komt van de keuken met twee kopjes koffie en zet die op de tafel)

VERONIQUE: Hebt gij al eens ooit een vriend gehad?

ALDEGONDE: Ja, al veel. Maar ze dumpen mij altijd.

VERONIQUE: Mij niet. Ik dump hen, behalve bij Alfredo, een Spanjaard. Stapelzot stond ik van hem en dan laat hij mij in de steek, de smeerlap.

ALDEGONDE: Ge staat er precies nog zot van?

VERONIQUE: Nee zeker, die mag mij direct komen halen op z'n wit paard.

ALDEGONDE: Ik ben eens benieuwd wie van ons ze hier in dienst gaan pakken.

VERONIQUE: Mij natuurlijk. Gij hebt geen postuur om meid te zijn.

ALDEGONDE: Gij hebt wel een slanke lijn, maar uw handen staan gelijk die van een mol, zó...!

VERONIQUE: Hebt gij uzelf al eens bekeken in de spiegel? Of is uwe spiegel te klein misschien, haha...?

ALDEGONDE: Kom, zet u op een stoel. We gaan eerst een koffietje drinken.

(Veronique wil zich neerzetten op een stoel, maar Aldegonde schuift de stoel opzij en daardoor knalt Veronique tegen de grond)

VERONIQUE: (met gebalde vuisten) Wilt ge vechten...?

ALDEGONDE: Dat zou ik niet doen, want ik kan zelfs een jonge stier tegen de grond kloppen. Kom, drink maar eens van uwe koffie.

VERONIQUE: (drinkt, maar proest direct uit) Hebt gij azijn in mijne koffie gedaan...?

ALDEGONDE: Een heel klein beetje maar.

VERONIQUE: Gij se onbeschofte olifant...!

ALDEGONDE: Uwe lippenstift is uitgelopen.

(Veronique haalt de lippenstift en een spiegeltje uit haar handtas en schminkt zich wat bij. Aldegonde wordt onder het afstoffen geïnspireerd door varkenskop Jeroom)

ALDEGONDE: Ik vind dat die Jeroom maar vies kijkt naar mij.

VERONIQUE: Tiens, ik dacht dat die naar u lachte. Soort zoekt soort hé.

ALDEGONDE: (laat Veronique schrikken waardoor die met haar lippenstift een hele verticale streep over haar gezicht tekent) Boehaha...!

VERONIQUE: (veert boos recht) Nu is 't genoeg hé...!

ALDEGONDE: Ga dat maar afkuisen in de keuken. Ge zijt precies ne mislukte indiaan.

(Veronique af naar de keuken. Aldegonde kuiert door de kamer. Ze vindt overal seksboekjes en bestudeert de inhoud)

ALDEGONDE: (bij zichzelf) Amaai, hier wonen gezonde mannen, als ge 't mij vraagt. (zoekt verder onder de divan)

(Edgar komt van de slaapkamer, heeft z'n jas aan en merkt Aldegonde niet. Als Edgar tegen Jeroom praat zal Aldegonde antwoorden)

EDGAR: En hoe is 't met u, Jeroom? Die meiden zullen nog dikwijls over uw kopke wrijven, maar dat hebt ge graag, hé vriend.

ALDEGONDE: (met vervormde stem) Ja.

EDGAR: (vergewist er zich van dat hij alleen in de kamer is) Sinds wanneer kunt gij klappen...?

ALDEGONDE: Sinds vandaag.

EDGAR: (fronst de wenkbrauwen en ontdekt dan dat Aldegonde achter de divan zit) Oh hier zit gij...!

(Nellie komt van de slaapkamer, gekleed in jas en heeft de jas van Nonkel Miel bij)

NELLIE: Waar zit Nonkel Miel...?

EDGAR: Ik weet het niet.

ALDEGONDE: Die is langs de keuken naar buiten gegaan.

(Veronique komt van de keuken met seksboekjes)

VERONIQUE: Wat is dat hier allemaal met die vuil boekjes...? In elke kast liggen die.

ALDEGONDE: Maar ik heb er hier ook al een paar gevonden.

NELLIE: Dat is de vaste lectuur van Nonkel Miel. Waar hij die boekjes haalt weten we niet, maar heel het huis ligt er vol van. Ik denk dat de Perruche die levert.

ALDEGONDE: Is die Perruche zo'n speciale?

EDGAR: Neenee, die is geheel normaal. Maar vrijgezellen denken aan niks anders.

ALDEGONDE: Ik denk daar ook wel eens aan, als onze stier bezig is. Maar ik lig er niet wakker van.

VERONIQUE: Ik gooi ze in de vuilbak hé. (af naar de keuken)

NELLIE: Kom Edgar, we gaan Nonkel Miel zoeken. Gij vergeet uw warmwaterblaas niet? (af naar de keuken)

EDGAR: Aldegonde, gij moogt mijn warmwaterblaas eens gaan vullen in de keuken. Die stop ik altijd achter mijne rug als ik met de auto rijd. Doe ze maar helemaal vol.

(Aldegonde af naar de keuken. Edgar keurt het stof op de varkenskop. Nellie komt van de keuken en duwt Nonkel Miel voor zich uit. Er hangen weer enkele pluimpjes op z'n kop)

NELLIE: (ad Nonkel Miel) Hij had zich verstopt in z'n duivenkot. Hij wil niet naar 't rusthuis, zegt hij.

EDGAR: Jammaar, hij moet gene schrik hebben. Dat is toch maar een gewone opendeurdag.

NONKEL MIEL: Ja, dat ken ik. En gij de deur achter mijn gat dichttrekken en dan zit ik daar voor de rest van m'n leven. Saluut gij...!

EDGAR: Okee, dan blijven we thuis hé. Maar dan moet gij u wel aanpassen, hé maat. Ge gaat beleefd zijn en hoffelijk, en stoppen met winden te laten hé.

NONKEL MIEL: Ik zal er een stop inslagen als ik druk krijg.

EDGAR: Als er ander volk bij is moet ge die afknijpen.

NONKEL MIEL: Ik knijp ze af, maar dan schreeuwen ze.

(Aldegonde komt van de keuken met een volle warmwaterblaas, gevolgd door Veronique)

ALDEGONDE: Ik krijg die stop er niet op...! (gaat naast Veronique staan en niest waardoor Veronique de halve inhoud van de warmwaterblaas over zich heen krijgt) Oh sorry...! (heibel volgt)

DERDE BEDRIJF

WOENSDAG, LATE NAMIDDAG.

(De twee handtassen van de meiden hangen aan de kapstok. Het schilderij met het varken hangt aan de muur. De tafel is een halve meter verschoven. Nonkel Miel zit in z'n relax. Aldegonde zit aan tafel en vult een kruiswoordraadsel in. Met tussenpozen licht ze haar achterwerk omdat haar ondergoed niet op de juiste plaats zit. Buiten een volle wasmand staat er ook een doos koekjes op tafel. Het regent al heel de dag)

ALDEGONDE: (snuift in de lucht) Gij hebt gisteren weeral mosselen gegeten zeker? (zet ondertussen het raam een beetje open) Van wie zijt gij de nonkel, van meneer of van madam?

NONKEL MIEL: De vader van Edgar was mijn oudste broer.

ALDEGONDE: En waarom zijt gij nooit getrouwd? Ge hebt blijkbaar toch gene schrik van vrouwen? (neemt een koekje uit de koekjesdoos)

NONKEL MIEL: Met tien tegelijk mogen ze afkomen.

ALDEGONDE: Hebt gij al eens ooit een blote vrouw gezien?

NONKEL MIEL: Ja, al veel..., in de boekjes.

ALDEGONDE: En in 't ècht?

NONKEL MIEL: (bindt in) Iets minder.

ALDEGONDE: Doet u dat niks dan...?

NONKEL MIEL: Helemaal niet.

ALDEGONDE: Ge zou nochtans denken met al die seksboekjes dat gij seksueel gesubsidieerd zijt. (frutselt weer aan haar kleding) Ik denk dat mijn jartèl gelost is.

NONKEL MIEL: Hoe..., draagt gij geen broekkousen?

ALDEGONDE: Nee, want als er dan eens ene ontsnapt gelijk bij u dan vliegen mijn schoenen uit.

NONKEL MIEL: Daarom draag ik altijd sloffen.

(Aldegonde maakt haar jarretelle terug vast. Nonkel Miel z'n mond valt open. Zijn wandelstok begint te trillen)

NONKEL MIEL: Hier se, mijne stok krijgt het ook al...!

ALDEGONDE: Wie denkt gij dat hier als vaste meid mag beginnen, Veronique of ik?

NONKEL MIEL: Den Edgar heeft gezegd dat ze Veronique gaan pakken.

(Veronique komt van keuken met een kommetje soep en een opgeplooid tafellaken)

VERONIQUE: Ik heb verse soep gemaakt, maar de bouillonblokjes smelten niet.

ALDEGONDE: (proeft) Natuurlijk, dat zijn geen bouillonblokjes, maar zipblokjes om den barbecue aan te maken. Kap die soep maar rap weg vooraleer hier iemand vergiftigd wordt.

VERONIQUE: (ad kruiswoordraadsel) Gij zijt ook hard aan 't werken precies?

ALDEGONDE: Ik zoek een woord van tien letters en het eindigt op "spin".

VERONIQUE: Suikerspin...! (Aldegonde zucht) En ik heb nog een probleem: het tafellaken is te warm gewassen en fel gekrompen. (toont het tafellaken in

minivorm)

ALDEGONDE: 't Is niet waar hé...! Nu gaat ge madam Nellie horen. Stop dat maar rap in de kast voor ze dit ontdekt. (het tafellaken gaat in de kast)

VERONIQUE: Er scheelt volgens mij iets aan dat wasmachien. Kunt gij eens efkes komen kijken?

ALDEGONDE: Ja, op voorwaarde dat ge mij nooit nog "dikke olifant" noemt.

VERONIQUE: Okee, maar dan moogt gij niet meer zeggen dat ik ne magere sprinkhaan ben.

(Aldegonde en Veronique af naar de keuken. Nonkel Miel maakt hiervan gebruik om in de wasmand tussen het ondergoed te sneukelen. Aldegonde komt terug van de keuken en merkt dat Nonkel Miel een bh uit de wasmand haalt en er aan ruikt)

NONKEL MIEL: (sluit z'n ogen en droomt weg) Lieve God, wat hebt gij toch schoon dingies geschapen...!

(Na een geforceerd hoestje van Aldegonde stopt Nonkel Miel de bh snel in z'n broekzak. Aldegonde zet zich terug aan het kruiswoordraadsel. Als Edgar binnenkomt vliegt Aldegonde snel recht en begint ze een kast af te stoffen)

ALDEGONDE: Speelt gij niet meer met de duiven, Miel?

NONKEL MIEL: Nee, daar ben ik te oud voor.

EDGAR: Dat zijn geen duiven, dat zijn dakschijters.

(Veronique komt van de keuken. Aldegonde klopt haar stofvod uit in het gezicht van Veronique, die begint er van te hoesten)

VERONIQUE: Meneer Edgar, wanneer maakt gij een eerste evaluatie van ons?

ALDEGONDE: Ja, kunt gij al zeggen wie van ons de meeste kans maakt?

EDGAR: Dat is moeilijk te zeggen, ge hebt nog maar één dag gewerkt.

(Plots zet Nonkel Miel luide fanfaremuziek op. Even snel zet Edgar het volume van de hifi weer uit)

NONKEL MIEL: (met stijl) Waar woorden tekort schieten daar spreekt de muziek.

EDGAR: (tot de meiden, ad Nonkel Miel) Dat kan toch niet dat die ze alle vijf nog heeft hé?

VERONIQUE: Meneer Edgar, 't is nu half vijf. Mogen wij nog niet naar huis?

EDGAR: Okee, voor ene keer dan. Maar ruim eerst de keuken nog wat op want dat lijkt daar meer op een slagveld.

VERONIQUE: (met open décolleté gebukt tot Nonkel Miel) Tot morgen, hé nonkeltje. (als de wandelstok van Nonkel Miel begint te trillen) Oei, dat had ik beter niet gedaan precies.

(Veronique en Aldegonde af naar de keuken. Nonkel Miel droogt z'n bezweet gelaat. Nellie komt van de keuken)

NELLIE: 't Is een ravage in de keuken. Er lijkt wel een windhoos gepasseerd.

EDGAR: En de soep is ook niet lekker want ze smaakt naar mazout.

NELLIE: Heeft Romain al iets laten weten voor het diner van vrijdag?

EDGAR: Nee. Hij ging ons daar vandaag voor bellen. (ad tafel) Nellie, waarom is die tafel verschoven?

NELLIE: Omdat hier ergens slechte aardstralen lopen, volgens de wichelroede van Martje.

NONKEL MIEL: Kunt ge mijne roede ook eens testen want die werkt ook niet meer zoals het moet?

EDGAR: (tot Nellie) Ik heb de Perruche ook gevraagd om seffens te komen.

NELLIE: Waarom moet de Perruche ook bij die séance zijn?

EDGAR: Als gij Martje uitnodigt dan nodig ik de facteur ook uit.

NELLIE: Gij moet u maar bemoeien met uw varkens, hierbinnen ben ik de baas.

NONKEL MIEL: Dat vind ik nu eens goed gesproken.

EDGAR: Op uw gemak gij hé, oude toeter.

(Martje in regenkleding daagt op van de keuken met een volle plastic tas)

MARTJE: Is dat nu nog een weer? Heel de dag regen.

NELLIE: Dat is goed voor mijn bloemen.

MARTJE: Jaja, maar een séance doen als 't regent is niet goed. Naar 't schijnt kan dat zelfs gevaarlijk zijn. Zouden we dat niet beter uitstellen?

NELLIE: Oh nee, het moet NU gebeuren...!

MARTJE: Doet Edgar ook mee?

EDGAR: Nee.

NELLIE: Jawel. Ge hebt het mij beloofd. En de Perruche komt ook.

EDGAR: Dat gedoe met die séance moet wel binnen deze vier muren blijven hé.

MARTJE: Natuurlijk.

EDGAR: (tot Nellie) Pas maar op met dat "geesten oproepen"...!

NELLIE: Maar Martje zegt dat...

EDGAR: (onderbreekt) ...Martje kan zeggen wat ze wil, maar als dat hier verkeerd afloopt dan zitten wij met de gebakken peren.

MARTJE: Ik dacht dat gij er niet in geloofde.

EDGAR: Ik geloof alleen maar m'n eigen.

NONKEL MIEL: (vervolgt) ...ik ook, maar dan moet ge nog oppassen. Daarstraks liet ik er ene vliegen en 't was weeral prijs. Wat ze tegenwoordig allemaal in dat eten draaien, dat heeft gene naam.

(Veronique komt van de keuken. Ze heeft haar jas aan)

VERONIQUE: Ik wil naar huis gaan, maar 't regent. Heeft er iemand een paraplu voor mij? Ik moet tot aan mijn auto stappen en dat is slecht voor mijn haar.

EDGAR: Ik zal u mijn visparaplu meegeven. Kom. (af naar de keuken)

VERONIQUE: (neemt haar handtas en ook af richting keuken) Tot morgen iedereen.

NELLIE: (tot Martje) Ik ben eens benieuwd of ik seffens ons Make te zien krijg.

MARTJE: Normaal, moet dat lukken, maar...

(Als Aldegonde van de keuken komt valt het gesprek tussen Martje en Nellie stil)

MARTJE: Kom Nellie, wij gaan in de keuken verder klappen.

(Nellie en Martje af naar de keuken)

ALDEGONDE: (tot Nonkel Miel) Die twee doen zo geheimzinnig...? Weet gij wat ze hier van plan zijn?

NONKEL MIEL: (minder luid) Ze gaan hier seffens geesten oproepen.

ALDEGONDE: Geesten...? Amaai, dat gaat ook de moeite zijn.

(Perruche in regenkleding en Edgar komen van de keuken)

PERRUCHE: Waarom moest ik nu per se naar hier komen? Ik lek verdorie nog uit van deze voormiddag.

EDGAR: Wel euh... (als z'n oog op Aldegonde valt) ...Aldegonde, gij moogt ook naar huis gaan hé.

ALDEGONDE: Jaja, maar ik heb tijd genoeg. En thuis zit ik toch maar te koekeloeren. (krijgt oproep op haar gsm) Ja, vader? - - - Ja, ik ben direct daar. (haakt in, dan tot Edgar) 't Was ons vader. Ik moet direct naar huis want daar staat een koe op kalven en ik moet gaan helpen trekken.

EDGAR: Moet gij ook ne paraplu hebben?

ALDEGONDE: Nee, mijn regenkleren zitten in mijne vespa. Tot morgen hé.

(Dan bolt Aldegonde het af langs de keuken, maar ze vergeet haar handtas aan de kapstok. Martje en Nellie komen van de keuken)

NELLIE: Kunnen we nu bijna beginnen?

MARTJE: Doet gij ook mee, Perruche?

PERRUCHE: Aan watte...?

NELLIE: We gaan geesten oproepen.

PERRUCHE: Geesten...? Ja, op voorwaarde dat ik een flesje bier krijg.

EDGAR: Ik zal er eens eentje gaan halen voor u. (af naar de keuken)

(Nonkel Miel zet plots de fanfaremuziek weer op)

MARTJE: (roept) Zet die muziek af en trek die pries uit. Dat is te gevaarlijk als straks die muziek plots begint te spelen onder de séance...!

NELLIE: (trekt de stekker uit het stopcontact, maar vindt weer een seksboekje achter de kast, dan tot Nonkel Miel) Hoe komt gij daar toch aan...? (tot Perruche) Zit gij daar voor iets tussen, Perruche...? (ontdekt dan de handtas van Aldegonde aan de kapstok) En Aldegonde is haar saccoche vergeten.

(Edgar komt met een flesje bier van de keuken en schenkt dat aan Perruche)

PERRUCHE: Schol. (drinkt)

MARTJE: Kom, iedereen aan tafel en dan kunnen we beginnen.

NONKEL MIEL: Ik zeg nog eens dat ge hier de duivel in huis gaat halen...!

NELLIE: Dan moet gij maar weggaan, hé nonkel...!

MARTJE: Om te beginnen moeten alle draperieën dicht.

(De draperieën worden gesloten en men steekt het licht aan)

MARTJE: (ad plastic tas) Hier heb ik alles bij wat we nodig hebben. (zet een drinkglas omgekeerd op tafel, een kaars en legt een hele hoop letters rond het glas)

PERRUCHE: Waarvoor dienen die letters?

MARTJE: Dat is den hele ABC, die hebben we seffens nodig. Maar..., de séance mag in geen geval onderbroken worden door geluid.

EDGAR: Ik zal de heilige Antonius ook maar onderstoppen, ge weet nooit.

PERRUCHE: Ja, gaat ge zien dat die plots terug levend wordt, haha.

EDGAR: En gij moet niet lachen met nen heilige. (stopt het beeldje onder)

MARTJE: Er mag zeker geen lawaai zijn tijdens de séance, want dat kan de verbinding met de geesten verbreken, en dat kan zelfs gevaarlijk zijn, naar 't schijnt. Dus alle geluiden moeten weg, gsm's uitzetten, de batterij uit klok doen en ook de deurbel aan de voordeur afzetten.

(Edgar even af naar de hall en keert onmiddellijk weer)

EDGAR: De deurbel staat ook af.

MARTJE: Wie gaat waar zitten aan tafel...?

PERRUCHE: (wijst een stoel aan, tot Martje) Gaat gij daar maar zitten.

MARTJE: Nee, daar wil ik niet gaan zitten. Daar zijn te veel aardstralen. (als iedereen behalve Nonkel Miel aan tafel zit) Een seance is een bijeenkomst waar geprobeerd wordt om te communiceren met geesten van de doden. We moeten seffens elkanders hand vasthouden. Wanneer er een onstoffelijke stem wordt gehoord, of een stem spreekt via het medium, ik dus, dan kan het zijn dat er voorwerpen beginnen te bewegen.

NELLIE: Ik krijg schrik...! (wil rechtstaan)

EDGAR: Nee Nellie, nu doet ge voort. Zitten...!

MARTJE: Steek nu de kaars maar aan en doe het licht uit.

(Onder volgend gesprek staat Nonkel Miel bij aan tafel. Perruche steekt de kaars aan, maar zal de kaars te dicht aan het achterwerk van Nonkel Miel houden)

EDGAR: Waar blijft Nonkel Miel tijdens de séance?

NELLIE: Die moet maar efkes weggaan.

NONKEL MIEL: Maar ik ben wel curieus naar 't resultaat. Kan ik dat spel niet volgen op afstand?

MARTJE: Nee Miel, ofwel doet ge mee, ofwel verlaat ge de kamer...!

NONKEL MIEL: Ik zal efkes in 't deurgat gaan staan. Als de duivel dan opdaagt dan kan ik nog altijd gaan lopen. (plots pijnkreet door de brandende kaars onder z'n achterwerk) Nondedju..., wat is dat hier...!

PERRUCHE: Sorry Miel.

NONKEL MIEL: (voelt aan z'n pijnlijk achterwerk) Wat doet gij nu...? Zot...!!!

NELLIE: (tot Nonkel Miel) Ga maar efkes naar de slaapkamer.

MARTJE: (doet het licht uit) We gaan eerst wachten tot alles stil is.

NONKEL MIEL: (kruipt stiekem achter een draperie, laat die vervolgens bewegen en imiteert een geest) Oehoe...! Oehoe...!

PERRUCHE: (bang) Daar se, die draperie beweegt...!

MARTJE: Dat kan niet. (ontdekt Nonkel Miel achter de draperie) Plezant hé...!

NONKEL MIEL: (komt weer tevoorschijn) Nu had ik u liggen hé, broekschijters...!

EDGAR: Hij wil ons bang maken en hij is zelf zo bang als een wezel.

NONKEL MIEL: Ikke bang...? Van niks of niemand...!

PERRUCHE: (als de draperie weer beweegt) Kijk daar, de draperie beweegt weer...!

(Nonkel Miel krijgt nu toch schrik en gaat met korte snelle pasjes naar de slaapkamer)

MARTJE: Natuurlijk, dat raam staat een beetje open. (sluit het raam en zet zich terug aan tafel) Hier voor ons liggen letters volgens den ABC. Als de geest hier aanwezig is leggen wij allemaal één vinger op het glas en gaan wij de geest vragen stellen.

PERRUCHE: (niest de letters door elkaar) Sorry. (algemeen gemor volgt)

EDGAR: Jamaar Perruche, wat doet gij nu toch allemaal...!

PERRUCHE: Dat is van door die smerige regen te lopen.

MARTJE: Is iedereen klaar...? Geef elkaar nu een hand...!

NELLIE: Perruche, uw handen stinken naar vogelstront.

PERRUCHE: Ja, ik heb just mijne volière nog gekuist.

EDGAR: Jamaar zèg..., seffens ben ik weg hé...!

MARTJE: Opnieuw...! (sluit haar ogen) Geest van Make, kom tot ons. Geest van Make, kom tot ons...

(De schilderij van het varken dondert plots van de muur. Men schrikt)

PERRUCHE: Den eerste geest is er al...!

ALLEN: Psssst...!

(Ondertussen staat Nonkel Miel duidelijk te luistervinken aan de slaapkamerdeur. Hier bestaat de mogelijkheid om een lijntje gepaste achtergrondmuziek in te voegen)

MARTJE: Nu mag iedereen de ogen sluiten.

(Aldegonde komt stiekem binnen van de keuken. Ze draagt nu natte regenkleding plus een helm)

MARTJE: De ogen mogen weer open. (als men Aldegonde merkt) Daar is uw Make...!

NELLIE: (uitermate blij tot Aldegonde) Zijt gij dat, Make...?

ALDEGONDE: (vanaf hier met vervormde stem) Ja.

NELLIE: Woont gij in den hemel?

ALDEGONDE: Ja.

EDGAR: Is dat mijn schoonmoeder...? Die is wel veranderd moet ik zeggen. Kijk eens hoe dik die geworden is.

ALDEGONDE: Ik heb teveel rijstpap gegeten in de hemel...?

PERRUCHE: Waarom hebt gij een helm op?

ALDEGONDE: Voor onderweg van den hemel naar hier te vliegen. (pakt een koekje uit de koekjesdoos en speelt dat binnen)

NELLIE: Dat is inderdaad ons make..., want die kon ook niet van de koekjes blijven!

EDGAR: Maar nee, dat kan niet.

(Aldegonde drinkt van Perruche z'n flesje bier en laat een luide boer)

EDGAR: Jawel, 't is uw ma...! Die kon ook boeren laten gelijk een kanon.

PERRUCHE: (vol verbazing) 't Is niet te geloven.

ALDEGONDE: Och demmelaar...!

PERRUCHE: Jawel, dat is ze. Uw ma noemde mij ook altijd "demmelaar".

ALDEGONDE: Waar zit die "oude hete Tjoek"...?

EDGAR: (tot Nellie) Dat zei uw Ma ook altijd tegen Nonkel Miel.

NELLIE: Maar Make toch..., waarom komt gij niet terug?

ALDEGONDE: Ik kom terug, morgen al. Nu kom ik alleen mijn saccoche... (herpakt zich) ...alleen om..., euh..., om terug te komen hé.

MARTJE: (tot Nellie) We zullen eens kijken of zij het wel ècht is. (tot Aldegonde) Geest van Make, wat hangt er op mijn slaapkamer tegen de muur?

ALDEGONDE: Knoflook, héél veel knoflook.

MARTJE: (vastberaden tot Nellie) Het is inderdaad uw Make.

NELLIE: (tot Aldegonde) Make, we hebben nu al een meid in huis.

ALDEGONDE: Nee, ge hebt er al twee.

NELLIE: (tot Martje) Daar se, dat weet ze ook al.

ALDEGONDE: (vervolgt) Maar ge moet die smalle buiten smijten...! Die ander kan vele beter werken.

(Aldegonde blaast de kaars uit. Het wordt even donker. Aldegonde neemt haar handtas van de kapstok en gaat er vlug vandoor langs de keuken. Perruche steekt de kaars terug aan)

NELLIE: Waar is ons Make naartoe...?

MARTJE: Terug naar den hemel.

NELLIE: Roep ze maar terug want ik wil haar nog vanalles vragen.

MARTJE: Geest van Make..., geest van Make..., kom tot ons...!

(Plots begint de vaste telefoon luid te rinkelen)

MARTJE: Wat is dat...?

PERRUCHE: De telefoon begint te rinkelen.

(Algemene paniek. Men steekt het licht weer aan)

NELLIE: (kwaad) Hoe is dat toch mogelijk dat die telefoon just NU begint te rinkelen, op het moment van de seance...?

MARTJE: (even kwaad) Waarom is die telefoon niet uitgetrokken...?

EDGAR: Vergeten...! (neemt de hoorn op) Hallo. - - - Okee, ik zal 't hier zeggen. (haakt in)

NELLIE: Wie was 't...?

EDGAR: De Romain, om te zeggen dat ze overmorgen komen dineren. (BALKT plots als een ezel)

NELLIE: Waarom doet gij dat...? (MIAUWT plots als een kat)

PERRUCHE: (veert recht) Ik geloof er niet meer in. Ik ga mijn perruches eten geven. (af langs de keuken)

EDGAR: Martje, waarom maken wij nu dierengeluiden? (BALKT)

MARTJE: Ik heb nog gezegd van dit zeker niet te doen als 't regent. (MEKKERT plots als een geit)

NELLIE: Oeioei..., Martje heeft dat ook. (MIAUW)

EDGAR: Wat heeft die regen daarmee te maken? (BALKT)

MARTJE: Dat staat zo in de boeken. (MEKKERT)

EDGAR: In de boeken kunnen ze schrijven wat ze willen. (BALKT)

NELLIE: Wat nu...? (MIAUWT)

MARTJE: We hebben het zitten hé...! (MEKKERT)

EDGAR: Al sjans dat Nonkel Miel hier niet bij was. (BALKT)

NONKEL MIEL: (presenteert zich) De “kwaai hand” zit hier in ‘t spel. (KNORT als een varken) Ik heb u nog verwittigd. (KNORT)

NELLIE: Waarom knort gij als een varken? (MIAUWT) Gij waart er toch niet bij? (MIAUWT)

NONKEL MIEL: Jawel, ik stond bij de deur te luisteren. (KNORT)

EDGAR: Dat hebt ge met te luistervinken hé. (BALKT)

NELLIE: Jamaar, wat gebeurt er hier eigenlijk...? (MIAUWT)

MARTJE: (in lichte paniek) Ge ziet toch wat ge ziet. (MEKKERT) Degene die spreekt maakt nà zijne zin een dierengeluid. (MEKKERT) Den Edgar is een ezel,... (MEKKERT) ...gij zijt een kat,... (MEKKERT) ...Nonkel Miel is een varken,... (MEKKERT) ...en ik ben een geit. (MEKKERT) En nu ga ik zwijgen. (MEKKERT)

EDGAR: En die Perruche mankeert niks...? (BALKT)

MARTJE: Nee, wacht maar tot morgen. (MEKKERT)

NELLIE: Dan gaan we vanaf nu allemaal zwijgen hé. (MIAUWT)

(Men klopt aan de voordeur)

NELLIE: Edgar, daar klopt iemand aan de voordeur...! (MIAUWT)

EDGAR: Waarom bellen die niet? (BALKT)

NELLIE: Omdat de deurbel afstaat. (MIAUWT, dan tot Edgar) Ga eens opendoen. (MIAUWT)

(Maar Edgar schudt ontkennend z'n hoofd. Men klopt weer op de voordeur, deze keer iets luider. Nellie pusht Edgar naar de hall. Edgar zonder veel overtuiging af naar de hall en keert weer met Vicky en de Directeur. Vicky plooit haar paraplu bijeen)

VICKY: Ja, ik had gene sleutel van de voordeur en de deurbel is kapot. Ik ben hier met meneer directeur om wat papieren op te halen. Wij gaan direct door. (haalt een farde uit de kast)

DIRECTEUR: Goeieavond allemaal.

(Alle aanwezigen begroeten de directeur door hun hand op te steken)

VICKY: (merkt nu pas) Waarom zijn die draperieën hier al om vijf uur dicht...? En waarom brandt hier een kaars...? Zèg, wat is hier allemaal gaande...? Waarom liggen die letters hier op tafel...? En dat omgekeerd glas...?

(Nellie en Martje halen alles van tafel en stoppen dat terug in plastic tas)

NONKEL MIEL: Ik zal het ‘t eens zeggen... (KNORT) ...de duivel zit hier binnen...! (KNORT)

VICKY: Maakt GIJ die geluiden of is dat de Jeroom?

NONKEL MIEL: Dat ben ik. (KNORT) Hier mankeren ze allemaal. (KNORT) Ge moet maar eens luisteren naar uwe pa. (KNORT) Zeg maar eens iets, Edgar. (KNORT)

EDGAR: Niks van. (BALKT)

NONKEL MIEL: (tot Vicky) Hebt ge 't gehoord? (KNORT)

DIRECTEUR: (reinigt z'n brilglazen) Hier scheelt precies wel degelijk iets, hoor Vicky.

VICKY: Kan er mij nu eens eindelijk iemand uitleggen wat hier gaande is....? (geen reactie) Heeft dit iets te maken met die séance...?

ALLEN: (plots samen) Wij zijn behekst. (dan alles door elkaar; BALKT, MEKKERT, MIAUWT, KNORT)

DIRECTEUR: Dat lijkt hier wel een dierentuin.

VICKY: Ik ga nu met meneer directeur terug naar den bureau en als ik straks terug kom gaat hier een aardig woordje geklapt worden. Wees daar maar zeker van...! (gaat met directeur reeds richting hal)

EDGAR: (volgt hen tot bij de deur) We kunnen er niks aan doen, Vicky. (BALKT)

VICKY: Gaat ge mij nog uitlachen ook...?

EDGAR: Maar nee. (BALKT)

(Vicky met slaande deuren af langs de hall)

EDGAR: Nu zit het spel helemaal op de wagen. (BALKT)

NELLIE: We kunnen niet beter doen dan allemaal zwijgen. (MIAUWT)

(Martje wil er vandoor. Ze maakt een gebaar dat ze naar huis wil en gaan slapen. Martje met haar plastic tas teleurgesteld af langs de keuken. Nonkel Miel maakt hetzelfde gebaar en gaat af langs de slaapkamer. Nellie staat recht en wil ook naar de slaapkamer)

NELLIE: (bij de deur, tot Edgar) Maar ik heb toch ons Make terug gezien. (MIAUWT, dan af naar de slaapkamer)

EDGAR: (haalt het doekje van beeldje Sint Antonius) Toontje, ik denk dat we nu uw hulp nog kunnen gebruiken. (BALKT en wil af naar de keuken, maar z'n gsm rinkelt, gooit z'n gsm in de divan) Daar se, ik antwoord niet meer...! (BALKT, dan af naar de keuken)

VIERDE BEDRIJF

DONDERDAG VOORMIDDAG.

(Het schilderij met het varken is verdwenen. Nonkel Miel zit in z'n relax. Nellie past haar hoge hakken. De deur naar de hall staat open. De deurbel rinkelt op een bekend ritme. Edgar komt van de hall)

EDGAR: Allé, de deurbel is weer aangesloten. (BALKT)

(Nellie tracht Edgar met gebaartjes duidelijk te maken dat het haar niet lukt om fatsoenlijk te stappen met dergelijk schoeisel. Edgar maakt een gebaartje dat ze haar hoge hakken dan maar door het venster moet gooien. Nellie meent dat hij gek is. Vicky komt van de slaapkamer. Onmiddellijk duikt Edgar achter z'n krant, maar dat wil ook Nellie doen. Heibel om de krant. Nellie duikt dan maar snel en ongeïnteresseerd in een seksboekje van Nonkel Miel. Algemene stilte)

VICKY: Goeiemorgen iedereen. (krijgt geen reactie, gaat dan recht voor Nonkel Miel staan) Alles goed, nonkel...? (maar Nonkel Miel draait z'n kop de andere kant op, dan tot Nellie en Edgar) En hier aan 't tafel, ook alles in orde...? (krijgt geen reactie)

(Nonkel Miel stapt even uit z'n relax tot bij de hifi. Vicky duikt snel in zijn relax)

NONKEL MIEL: (boos) Uit mijne zetel blijven gij...! (KNORT)

(Vicky neemt de krant af van Edgar)

EDGAR: Dat is MIJN gazet...! (BALKT)

(Vicky neemt nu het seksboekje van Nellie af)

NELLIE: Dat was IK aan 't lezen...! (MIAUWT)

VICKY: Lezen...? Daar staat geen tekst in dat seksboekje van Nonkel Miel...!

(Nellie ontdekt nu pas dat ze een seksboekje vastheeft, ze gooit het naar Nonkel Miel)

VICKY: Dat is plezant hier hé. 't Is hier just een boerderij. We hebben al nen ezel, een kat... (Nonkel Miel laat een wind) ...en een varken hebben we ook al. Waar blijft de geit...? En wat mankeert de facteur...? Dat is misschien ne kikker...! KWAAK KWAAK...! Of ne leeuw...! (BRULT als een leeuw).

EDGAR: Het ligt allemaal aan Martje. (BALKT) Zij heeft dat spelleke hier in gang gestoken. (BALKT)

VICKY: Gij waart er toch ook bij, of niet...? Ge had dat nooit mogen toestaan. Ik dacht dat gij slimmer waart, Edgar Horlepiep. Ik heb een ferm figuur geslagen bij den directeur. Ik durf vanaf nu met niemand van u nog over de straat lopen hé...!

(Vicky kuiert door de kamer. Nellie, Edgar en Nonkel Miel staren aangeslagen. Aldegonde komt van de keuken)

ALDEGONDE: Wil er iemand iets drinken? (iedereen schudt hoofd ontkennend)

VICKY: Doe mij maar ne koffie alstublieft, en geef de beesten hier maar een kommetje water, dat zal hen goed doen.

NONKEL MIEL: Ik drink geen water. (KNORT)

EDGAR: En ik ook niet. (BALKT)

ALDEGONDE: (plagend) Het doet deugd dat ik u nog eens hoor.

(Nellie stuurt Aldegonde met mimisch gebaartje terug naar de keuken. Aldegonde af naar de keuken. Martje komt binnen)

MARTJE: (aangeslagen) Goeiemorgen. (MEKKERT)

VICKY: (tot Martje) En nu...? Waar zit ge nu met uw séance...?

(Martje haalt teleurgesteld haar schouders op)

VICKY: (tot Edgar) En waar blijft die Veronique? Niet op tijd beginnen..., buitengooien.

EDGAR: Jamaar, die kan misschien iets serieus aan de hand hebben. (BALKT)

VICKY: Gaat gij iedere keer medelijden hebben als die meiden een dag achterblijven? Dan is NV Horlepief binnen de drie maanden failliet. En wat mankeert de Perruche? Niks, of wat...?

EDGAR: Die kan hier elk moment binnenkomen. (BALKT)

(Aldegonde brengt een kopje koffie voor Vicky)

VICKY: Drink de koffie zelf maar uit, ik ga naar m'n werk. Hier zijn ze toch niet veel van zeggen.

EDGAR: Nee Vicky, blijf maar thuis want de rest hier kan niet meer normaal klappen. (BALKT)

VICKY: Wat gaat mijn directeur nu zeggen? Die wist gisteren ook niet wat hij hoorde.

NELLIE: Vicky, het gaat hier wel om uw ouders hé die in de penarie zitten. (MIAUWT)

VICKY: Ge hebt het zelf gezocht. Ik heb nog gezegd van met zo'n dingen niet te beginnen. Maar nee, ze weten het altijd beter.

NONKEL MIEL: Ik heb hen dat ook gezegd, maar naar mij wilden ze ook niet luisteren. (KNORT)

NELLIE: Maar toch komt gij dan nog aan de deur kijken, oude toeter dat ge daar zit. (MIAUWT)

NONKEL MIEL: Ja, omdat ik curieus was naar 't resultaat. (KNORT)

EDGAR: Ahwel, nu ziet ge wat het resultaat is. (BALKT) Ezels en katten slachten ze niet, maar varkens wèl hé...! (BALKT)

NONKEL MIEL: Dan moet ik toch eens nadenken om naar 't rusthuis te gaan. (KNORT)

VICKY: Geen enkel rusthuis wil zo'n vettig varken gelijk gij binnenpakken.

NONKEL MIEL: Oh nee...? Dan zal ik daar eens naartoe gaan met mijn pensioen...! (KNORT)

(De vaste telefoon rinkelt. Vicky weigert op te nemen. Edgar neemt dan maar op)

EDGAR: (door hoorn) Hallo. (BALKT) - - - (met hand op hoorn) Veronique belt dat ze ziek is. (BALKT) Daar begint het al. (BALKT) - - - Nee, ik mankeer niks. (BALKT en haakt in)

ALDEGONDE: Dat is hier precies een dierenasiel. Mag ik ook weten wat hier gaande is...?

VICKY: Hier is hekserij in 't spel.

EDGAR: Met wat hier gebeurt hoeft een meid zich niet te bemoeien...! (BALKT, dan luid) En maak nu maar rap dat ge in de keuken zijt. (BALKT)

ALDEGONDE: Wilt gij een meid of een TGV...? In Brussel op de Zuidstation staat er nog ene, laat die maar naar hier komen, dan ben ik weg...! (wil er vandoor gaan)

NELLIE: (houdt haar tegen) Nee Aldegonde, blijf hier alstublieft. (MIAUWT)

ALDEGONDE: Gaat uwe vent dan nog zo hard roepen tegen mij?

EDGAR: Nee. (BALKT)

ALDEGONDE: (tot Edgar) Gaat gij kalm zijn?

EDGAR: Ja. (BALKT)

ALDEGONDE: Gaat gij uw meid goed soigneren?

EDGAR: Ja. (BALKT)

ALDEGONDE: (met smile) Ik hoor hem graag bezig. 't Is just nen èchte ezel hé.

VICKY: (tot allen) En nu...? Hoe gaan we dit oplossen...? We kunnen den huisdokter laten komen, maar dan moet iedereen aanwezig zijn.

(Algemeen mimisch protest. Niemand wil dit blijkbaar)

VICKY: We zullen eens beginnen bij het begin. Waarom balkt onze pa?

NELLIE: Omdat hij een ezel is, tiens. (MIAUWT)

EDGAR: Had gij misschien liever een os gehad? (BALKT)

VICKY: En wat doet een os?

NONKEL MIEL: Niks meer, want die is z'n spel kwijt. (KNORT)

VICKY: Goed, dan morgen allemaal naar de psychiater, amen en uit. (Men schudt hoofd ontkennend) Of moet ik ook meespelen...? (speelt een hond en BLAFT) Kunt ge die dierengeluiden nu echt niet achterwege laten?

MARTJE: Vicky, stop met ons vragen te stellen, het wordt alleen nog maar erger. (MEKKERT)

VICKY: (moet er om lachen) Het is eigenlijk wel koddig.

EDGAR: En stop met ons uit te lachen, dit is een serieuze zaak. (BALKT)

(Perruche steekt z'n kop binnen aan de keukendeur)

PERRUCHE: Goeiemorgen allemaal. (KAKELT als een kip) Wat ik nu aan de hand heb weet ik niet, maar elke keer als ik klap dan..., (KAKELT) Ik durf nergens meer binnengaan. (KAKELT) Ze lachen me overal uit. (KAKELT)

ALDEGONDE: Ja, als er bij mij zo'n kieke moest binnenkomen zou ik ook lachen.

PERRUCHE: Amaai...! (KAKELT)

MARTJE: Naar 't schijnt moet ons probleem tegen volgende volle maan opgelost zijn, anders krijgen we nog de kuren van de dieren ook. (MEKKERT) Naar 't schijnt hé...! (MEKKERT)

EDGAR: Als gij zegt "naar 't schijnt" hé, dan krijg ik schrik...! (BALKT) Weet ge dat?

(BALKT)

PERRUCHE: Ik ben daarstraks al moeten vluchten voor de kiekenpoelier. (KAKELT)

Daar zijn er zelfs bij die vragen of ik al eieren gelegd heb. (KAKELT)

NELLIE: Ik durf niet meer over straat gaan want alle katers achtervolgen mij.
(MIAUWT)

ALDEGONDE: Natuurlijk, die denken dat gij krols staat.

EDGAR: Ik heb al telefoon gehad van de pastoor, die vroeg of ik met Kerstmis in zijne kerststal wilde gaan staan. (BALKT)

ALDEGONDE: En wat hebt gij al meegemaakt, nonkel...?

NONKEL MIEL: Nog niks, maar ik heb nu wel een krul in mijne staart en dat is héél ambetant bij het plassen. (KNORT)

PERRUCHE: Zelfs mijn perruches hebben schrik van mij. (KAKELT) Ik durf ze zelfs niet meer gaan voederen. (KAKELT)

NELLIE: Dan zal ik dat wel doen. (MIAUWT)

PERRUCHE: Niks van, en gij mijn vogels opeten zeker...! (KAKELT)

NONKEL MIEL: Dat ik dit nog moet meemaken op 80-jarige leeftijd. (KNORT)

PERRUCHE: Miel, vergeet uw begrafenis maar. (KAKELT) Als gij dood zijt zullen ze u niet naar 't kerkhof doen, maar naar 't vilbeluik. (KAKELT)

NONKEL MIEL: (kuiert door de kamer) Zelfs mijn duiven herkennen mij niet meer.
(KNORT)

ALDEGONDE: Nonkel Miel, niet te dicht bij Jeroom komen hé, want die gaat seffens nog van de muur springen als die denkt dat gij een zeug zijt.

(Nonkel Miel maakt een gebaartje van "drinken" naar Aldegonde)

ALDEGONDE: Wilt gij drinken...? (als Nonkel Miel bevestigt) Een tas koffie? (Nonkel Miel bevestigt, Aldegonde af naar de keuken)

PERRUCHE: (gaat op een stoel staan en imiteert een kip) Kunt ge geloven dat ik al goesting krijg om een ei te leggen...! (KAKELT)

VICKY: Hupla, den eerste begint al. Waar gaat dit eindigen...?

MARTJE: Straks wij ook hé. (MEKKERT)

EDGAR: Ziet ge mij al in de wei staan...! (met poot dabben en BALKT)

VICKY: Kom, ik bel meteen den huisdokter. Dit moet hoe dan ook opgelost worden. Ondertussen gaan we proberen met ons allemaal zo veel mogelijk te zwijgen. Okee? (Iedereen knikt bevestigend) Dus vanaf nu mondje toe als 't niet dringend is hé.

(De deurbel rinkelt. Vicky wordt door Edgar naar de hall gepusht. Ze keert onmiddellijk weer met Jos Vandersande die een opnamemeter bij zich heeft)

VICKY: (tot Edgar) Het is Jos Vandersande, controleur van de waterleiding.

JOS: Ne goeiedag allemaal, Jos Vandersande voor opname van de watermeter. Zoveel volk aanwezig? Hier is 't grote vergadering zeker? (geen reactie) Waar staat de meter van de waterleiding?

VICKY: (tot Edgar) Pa, waar staat die?

(Edgar fluistert iets in Vicky 's oor)

VICKY: (tot Jos Vandersande) In de kelder.

JOS: En kan er mij iemand de weg wijzen naar de kelder alstublieft?

VICKY: (wijst hem de weg) Ge gaat langs daar naar de keuken en ge pakt de tweede deur rechts, maar val niet van den trap.

JOS: (bij de keukendeur tot Vicky) Die zijn precies ook niet veel van zeggen...?

VICKY: Nee, vandaag niet.

JOS: Die doen zo geheimzinnig...? Zijn die van Jehova misschien?

VICKY: Nee, die zijn door de hand Gods geslagen.

(Jos Vandersande af via de keuken. De gsm van Edgar rinkelt)

EDGAR: (neemt op) Met Horlepiep...! (BALKT) - - - Wacht, ik geef u iemand anders door. (BALKT en geeft z'n gsm aan Vicky) 't Is voor een bestelling varkens. (BALKT) Regelt gij dat maar. (BALKT)

VICKY: (door gsm) Meneer, wij verkopen geen varkens. Saluut. (geeft gsm terug aan Edgar)

EDGAR: Wat doet gij nu...? (BALKT)

VICKY: Dat zijn weeral 100 varkens die niet moeten geslacht worden.

(Jos Vandersande op van de keuken. Hij controleert z'n opnamemeter)

JOS: De familie Horlepijp...

EDGAR: (verbetert) Piep...! (BALKT) Het is Horlepiep...! (BALKT)

JOS: De familie iààààh, heeft het voorbije jaar precies nogal veel water verbruikt.

EDGAR: Ja, daar was een leiding gesprongen in de winter. (BALKT)

NELLIE: En het bad is een paar keren overgelopen. (MIAUWT)

NONKEL MIEL: En ik heb ne keer het water in mijn duivenkot vergeten dicht te draaien. (KNORT)

PERRUICHE: Oh maar dat gebeurt in mijne volière ook al eens. (KAKELT)

JOS: (tot Martje) En wat is er bij u gebeurd, madammeke?

MARTJE: Niks. (MEKKERT)

JOS: Zit ik hier in de jolozie of zo...? (stapt richting hall, dan tot Vicky) Die doen zo raar...?

VICKY: Allé, vindt ge? (BLAFT als een hond)

JOS: Gij hebt dat precies ook al....? Dan zou ik zeggen; soigneert de beesten hé. (af langs de hall)

(Aldegonde komt van de keuken met een kopje koffie voor Nonkel Miel)

VICKY: Tegen wie kan ik hier nu nog normaal klappen?

ALDEGONDE: Tegen mij.

VICKY: Jaaaar, dit kan zo niet verder hé. Kunt ge niet proberen te communiceren zonder te klappen, dus enkel via gebaren? Kom, we gaan eens testen. Ik ga u iets vragen en dan moet gij raden wat ik u vraag. (maakt enkele passende gebaartjes, maar niemand reageert) "WAT ETEN WE DEZE MIDDAG?" En nu ga ik antwoorden. (maakt weer passende gebaartjes, maar weer geen reactie) "BOERENKOOL MET EEN BLINDE VINK". (bij zichzelf) Ja, dat loopt ook al in 't honderd.

(Nonkel Miel vraagt de aandacht en maakt gebaartje aan Aldegonde's borsten en wijst

naar z'n koffie)

ALDEGONDE: (tot Vicky) Hij zegt iets tegen mij, maar ik begrijp hem niet.

VICKY: Wat bedoelt gij, Nonkel...?

NONKEL MIEL: (kotst het eruit) Ik wil melk in mijne koffie...! (KNORT)

ALDEGONDE: Amaai, dat gaat hier niet gemakkelijk worden. (maakt nu zelf gebaartjes naar nonkel Miel. Ze kust haar handpalm en houdt vervolgens haar hand aan het kruis)

VICKY: En wat antwoordt gij nu?

ALDEGONDE: Dat hij ze kan kussen...! Als die zó onbeleefd tegen mij klapt dan krijgt hij geen melk in zijne koffie. Ik ben nog geen beest hé.

VICKY: Nee, maar zij spijtig genoeg wel.

ALDEGONDE: Wil ik eens zeggen wat hier dringend nodig is? Een duiveluitdrijver...!

VICKY: Een duiveluitdrijver...? Dat gaat het alleen nog maar erger maken.

NONKEL MIEL: Nee, geen heksen hier binnen hé...! (KNORT)

VICKY: (tot Aldegonde) En waar gaat ge zo'n exorcist vinden?

ALDEGONDE: (biedt zich aan) Hier staat er ene voor u...!

VICKY: Hebt gij ervaring met duiveluitdrijving?

ALDEGONDE: Natuurlijk. Dat doe ik elk jaar om boze geesten uit onze koestal te houden. Ik kan nog veel meer. Ons vader had al heel z'n leven last van aambeien en ik heb dat ook opgelost.

PERRUCHE: Hoe...? Ik heb daar soms ook last van. (KAKELT)

ALDEGONDE: Door een brandende kaars in z'n gat te steken en ondertussen wat spreuken op te zeggen.

PERRUCHE: Oei...! (KAKELT)

ALDEGONDE: Jaja, maar mijn vader is er wel vanaf hé.

PERRUCHE: Ik kan soms moeilijk gaan zitten...! (KAKELT)

EDGAR: Dan vraag ik mij wel af hoe gij deze avond op uw stokje gaat zitten, haha. (BALKT)

ALDEGONDE: (tot Perruche) Willen we eens proberen...?

PERRUCHE: Maar Ik wil zeker geen brandende kaars in m'n gat hé. (KAKELT)

ALDEGONDE: Neenee, alleen wat spreuken opzeggen. (dan rijmend met haar hand boven Perruche z'n hoofd)

-Rotte patat, spek met ei, rijpe aardbeien,

-een zweer op uw gat of aambeien,

-boterham, ajuin met stoemp, hete pap,

-ik wens jou veel beterschap

VICKY: En nu...?

ALDEGONDE: Morgen zijn de Perruche z'n aambeien genezen.

VICKY: En met de rest hier...?

ALDEGONDE: Het probleem is dat de duivel hier binnen zit. Die moet eerst uit het huis verjaagd worden.

VICKY: En gij kunt dat...?

ALDEGONDE: Ik kan 't toch proberen hé. Met een paar eenvoudige toverspreuken moet dat wel lukken.

VICKY: Is dat wel te vertrouwen?

ALDEGONDE: Ik kan nog veel meer en ik zal het u ook eens bewijzen, als ge mij niet gelooft. (dan rijmend)

-Wijnazijn, aards venijn, appelwijn,

-wat groot is wordt nu héél klein.

VICKY: En wàt is er nu klein geworden...?

ALDEGONDE: Trek de kast maar eens open....!

NELLIE: (haalt het gekrompen tafellaken uit de kast) Oei, mijn beste tafellaken dat ons
Make nog gemaakt heeft voor mij. (MIAUWT)

MARTJE: Dat is straf...! (MEKKERT)

VICKY: (tot Aldegonde) Gij kunt het dus wèl.

ALDEGONDE: Wacht, dat is nog niet alles. Kijk maar eens goed. (rijmend)

-Idioot, zinken goot, sapperloot

-wat klein is wordt nu héél groot.

VICKY: En wàt is er nu groot geworden...?

ALDEGONDE: Dat zit in iemand z'n zakken...!

(Iedereen kijkt in z'n eigen zakken, maar men vindt niks. Dan wil Nonkel Miel er stiekem vandoor gaan)

VICKY: Hier blijven, Nonkel...! En uw broekzakken leegmaken...!

NONKEL MIEL: Daar zit niks in, buiten mijne zakdoek. (KNORT)

VICKY: (haalt een bh uit Nonkel Miel z'n broekzak) Wat is dat...?

ALDEGONDE: Kijk eens hoe groot zijne zakdoek is geworden...!

MARTJE: Dat is nog straffer...! (MEKKERT)

NELLIE: (inspecteert de bh, dan tot Nonkel Miel) Wat doet MIJN bh in UW broekzak,
Nonkel...? (MIAUWT)

NONKEL MIEL: Die heeft Aldegonde daar in getoverd hé. (KNORT)

ALDEGONDE: Kom, we gaan beginnen aan de duiveluitdrijving. Efkes serieus nu.
Iedereen rond de tafel gaan zitten en zwijgen alstublieft.

PERRUCHE: Jamaar, ik kan moeilijk gaan zitten. (KAKELT)

ALDEGONDE: (luider) Gij ook, Perruche...! Of wilt gij heel uw leven een kieke
blijven...?

(Perruche zet zich bij aan tafel)

ALDEGONDE: Wie het spel nu stoort heeft het zitten voor de rest van z'n leven...!

Dus allemaal uwen bebbel toe hé...! (maakt eerst enkele rare geluiden, dan rijmend)

-Deze betovering spreek ik uit,

-van bot tot bot, van vlees tot vlees,

-van ader tot ader, van pees tot pees,

-dat al wat ziek is nu geneest.

PERRUCHE: (op rijm)

-Is dit allemaal wel echt?

-Ik geloof niks van wat gij zegt. (KAKELT)

ALDEGONDE: (vervolgt op rijm tot Perruche)

-Ik ben de theepot;

-van steen is mijne buik,

-dit is de oor

-en van voor staat de fluit

-en als gij uw wafel niet houdt,

-dan kan de duivel er niet uit...!

(Enig rumoer en verwondering bij de aanwezigen)

ALDEGONDE: (neemt weer het woord, dan maakt ze eerst wat vreemde geluiden terwijl ze met haar hand door de haren van de slachtoffers wrijft, dan op rijm)

- Dominus vobiscu
- Hou allemaal uw bakkes toe,
- domini domini,
- of verstaat ge mij nie
- Im domini patré, sanctus kyrieléison,
- seffens zijn we terug waar het begon.
- Binnen of buiten,
- allemaal de ogen nu sluiten
- (wrijft nog iets brutaler over hun kop)
- Spiriti sanctu
- Domini domini
- Haleluija.
- Amen

(Na de duiveluitdrijving wordt alles weer normaal)

EDGAR: En nu...?

PERRUCHE: (uitbundig) 't Is gedaan...!

NELLIE: (zuchtend) Eindelijk zèg.

MARTJE: We zijn er vanaf. (haalt opgelucht adem)

(Nonkel Miel laat een stevige wind)

VICKY: Nonkel Miel precies nog niet.

EDGAR: Nee, ene keer een varken, altijd een varken.

NELLIE: Dat doet enorm deugd.

EDGAR: Merci Aldegonde.

ALDEGONDE: Dat is graag gedaan, meneer Edgar.

EDGAR: (bij het beeldje van Sint Antonius) Merci Toontje.

NELLIE: Ik vraag me wel af waarom Edgar een "ezel" was en Nonkel Miel een "varken". Dat is toch niet normaal voor een varkenshandelaar.

PERRUCHE: Edgar zal een èchte ezel zijn misschien.

EDGAR: En waarom is de Perruche een kieke? Waarom gene perruche...?

MARTJE: Omdat de Perruche een ècht kieke is, haha.

PERRUCHE: Amaai merci gij, ik zal nog eens meedoen aan zo'n stomme séance van u. Saluut...! (gepikerd af langs de keuken)

VICKY: Ik ga werken. Saluut allemaal. (af langs de keuken)

ALDEGONDE: Die Perruche lijkt me toch wel nen toffe gast.

EDGAR: Hij drinkt te veel, maar 't is ne goeie gast.

NELLIE: Maar soms is 't wel een kieke.

ALDEGONDE: Ja, dat heb ik gezien.

EDGAR: Aldegonde, gij vergeet die belangrijke diner van morgen niet? Romain en Arlette komen hé.

ALDEGONDE: Meneer Edgar, gij gaat morgen hier een diner krijgen zoals ge nog

nooit in uw leven gezien hebt.

NELLIE: (liefjes tot Edgar) Wij moeten morgen eerst nog wel gaan winkelen, hé ezeltje.

EDGAR: (lachend) Stel dat wij daar morgen staan bij de groenteboer... Een bussel prei alstublieft. (BALKT en MIAUWT) Een portie bonen alstublieft. (BALKT en MIAUWT) Een kilo wortelen alstublieft. (BALKT en MIAUWT) Die groenteboer zou nogal een gezicht trekken, haha.

NONKEL MIEL: Daar gaan we er ene op draaien, hé mannekes. (zet plots luide fanfaremuziek, slaat de maat met z'n wandelstok en walst door de kamer)

(Behalve Nonkel Miel verlaat iedereen in snel tempo de kamer)

VIJFDE BEDRIJF (eerste scène)

VRIJDAG, MIDDAG.

(Nonkel Miel bladert door de krant. Veronique zit aan tafel en poetst het koperwerk. Aldegonde dweilt de vloer)

ALDEGONDE: ...Ja, dat was hier nogal wat gisteren. Maar op 't einde is alles nog goed gekomen.

VERONIQUE: Gij kunt wel veel hé.

ALDEGONDE: Als ge op een boerderij leeft dan leert ge veel.

VERONIQUE: Ik ga seffens stoppen met dat koper te poetsen want ik heb al een blaar op mijn vingers.

ALDEGONDE: (tot Nonkel Miel) Gij kunt precies nog goed lezen zonder bril?

NONKEL MIEL: Ik kijk alleen maar naar de prentjes.

(Edgar komt van de keuken, gekleed in jas)

VERONIQUE: Meneer Edgar, hebt ge al enig idee wie de meid hier zal worden?

EDGAR: Nee, dat is nog niet beslist. Alles zal afhangen van het diner van straks.

ALDEGONDE: Wat wilt ge eten tijdens de diner?

EDGAR: Voor iedereen een heel varkenshaasje.

VERONIQUE: Voor Vicky ook?

EDGAR: Nee, ons Vicky zal er niet bij zijn. Maak maar acht stuks gereed dan kunt gij twee in de keuken eten.

VERONIQUE: En waar moet Nonkel Miel eten?

EDGAR: Ook in de keuken natuurlijk.

NONKEL MIEL: (protesteert) Nee hé...!

EDGAR: Zwijg maar stil of ge kunt op uw duivenkot gaan eten. Vettig varken, dat ge daar zit. (tot de meiden) Ge moogt de tafel al beginnen te dekken en versieren. Het moet perfect zijn, hé mannekes. Deze diner is héél belangrijk voor ons.

VERONIQUE: Ik krijg al zenuwen voor straks.

ALDEGONDE: Maar ik ook.

(Nellie komt van de keuken, gekleed in jas)

NELLIE: Edgar, zijt gij gereed om te gaan winkelen?

EDGAR: Ja schatteke. (BALKT)

NELLIE: (verwonderd) Hoe...?

EDGAR: (met smile) Dat was maar een grapje hoor.

NELLIE: Ik heb mijn buik vol van die grapjes.

EDGAR: Wij zullen eens wat wijn gaan kopen voor den diner van straks.

NELLIE: Maar ik heb liever plat water bij m'n eten.

EDGAR: Nee Nellie, bij een grote diner drinken ze goeie wijn. Vanaf nu moet gij ook maar eens leren van wijn te drinken.

NELLIE: Ik heb mijne verjaardagscadeau nog niet gekregen van u.

EDGAR: Ge hebt vandaag al drie kussen van mij gehad, voor uwe cadeau moet ge

wachten tot straks bij den diner.

NELLIE: Is 't iets klein? Iets groot? Is 't iets voor binnen? Of voor buiten?

EDGAR: Ge zult moeten wachten. Maar troost u, het zal de moeite zijn...!

NELLIE: Kom, we vertrekken.

EDGAR: (tot de meiden) Misschien zijn we laat terug. 't Is bijna middag. Hier is geld, bestel maar iets voor u twee, en ook voor Nonkel Miel. Kom Nellie...!

(Nellie en Edgar af langs de keuken)

VERONIQUE: (tot Aldegonde) Wat vindt ge van een lekkere pizza voor deze middag?

ALDEGONDE: Ik eet alles.

VERONIQUE: En voor u, Miel?

NONKEL MIEL: Zo'n pista, wat is dat...?

VERONIQUE: (verbetert) Pizza...! Dat is van die deeg met wat saus op, en kaas en nog vanalles.

NONKEL MIEL: Ik moet wel oppassen voor mijn darmen hé. Hier, het begint weeral te brubbelen. (gaat reeds richting slaapkamers)

ALDEGONDE: Dan zijn ze nog eens goed gespoeld, Miel.

NONKEL MIEL: Als ik maar niet te laat ben. (af langs de slaapkamers)

VERONIQUE: (draait een nummer met vaste telefoon) Goiedag. Is het mogelijk om twee pizza's Margherita met extra tomatensaus te leveren bij de familie Horlepiep? - - - Ja, dat is bij die varkensboer. - - - Mercikes. (haakt in)

ALDEGONDE: Eigenlijk is meneer Edgar nog niet zo slecht voor ons hé.

VERONIQUE: Jaja, maar wie van ons twee zal hij kiezen?

ALDEGONDE: Ze gaan u pakken zegt de Miel.

VERONIQUE: En tegen mij zegt hij dat ze u gaan pakken.

ALDEGONDE: Meneer Edgar gaat het nooit over z'n hart kunnen krijgen om iemand van ons naar huis te sturen, die zal ons alletwee aanwerven.

VERONIQUE: Gij zijt precies wel een toffe madam.

ALDEGONDE: Gij valt ook goed mee.

NONKEL MIEL: (roept OFF) Kan er eens iemand komen helpen?

VERONIQUE: Allé, wat heeft die weer nodig? (af naar de slaapkamers)

(Perruche komt binnen langs de keuken)

PERRUCHE: Is den Edgar niet thuis?

ALDEGONDE: Nee, die is just gaan winkelen met zijn madam.

PERRUCHE: (gaat op een stoel staan en KRAAIT speelt) Ik was eigenlijk liever een haan geweest in plaats van een kieke, haha. (zet zich op een stoel) En kijk eens..., ik kan al beter zitten hé. M'n aambeien zijn zo goed als genezen. Merci, hé Aldegonde.

ALDEGONDE: Mijne zolder zit al vol met "mercikes".

PERRUCHE: Wat moet ik u nog meer zeggen?

ALDEGONDE: (presenteert haar wang) Hier...!

PERRUCHE: (geeft dan een snel kusje op haar wang) Dat is de eerste vrouw in mijn leven die ik kus.

ALDEGONDE: Daar kunnen weinig vrouwen zeggen dat ze al gekust zijn door ne perruche.

PERRUCHE: Perruche is mijn bijnaam.

ALDEGONDE: Hoe heet gij dan?

PERRUCHE: Julien.

ALDEGONDE: (showt zich) Wat vindt gij van mij?

PERRUCHE: Gij staat mij wel aan.

ALDEGONDE: (presenteert opnieuw haar wang) Hebt ge nog goesting...?

PERRUCHE: (haalt z'n schouders twijfelend op) Ik weet niet, euh...

ALDEGONDE: We hebben het kot hier alleen. Durft gij niet verder gaan?

PERRUCHE: (veert recht) Jawel, ik ga nu verder mijn toer doen.

ALDEGONDE: Hoe is 't met uw perruches?

PERRUCHE: Goed. Ge moet maar eens komen kijken naar mijne volière hé.

ALDEGONDE: Dat ga ik zeker eens doen. Kent gij iets van koeien?

PERRUCHE: Nee, maar van kiekjes ken ik alles.

ALDEGONDE: Ja, dat heb ik al gezien. Een flesje bier, Julien?

PERRUCHE: Hebt ge niks straffer? Den dokter heeft gezegd dat mijn aambeien aan het bier ligt. Dus zal ik vanaf nu alleen nog maar borrels drinken.

ALDEGONDE: (kijkt in de bar en haalt de fles eruit die Edgar van Romain gekregen heeft) Dit is maar 12 graden. Dat zal wel goeie zijn. (schenkt uit voor Perruche en laat de fles op tafel staan)

PERRUCHE: (drinkt in één teug leeg) Amaai dat brandt nogal. Ik zal nu maar eens gaan zien want ik ben al laat vandaag.

(Veronique komt van de slaapkamers. Perruche wil er vandoor met z'n postzak)

VERONIQUE: (tot Perruche) En geen brieven voor de familie Horlepiep?

PERRUCHE: Och ja, dat was ik bijna vergeten. (geeft een brief af) Dat zal de rekening wel zijn van de veterinaire, om ons allemaal te genezen, haha.

(Nonkel Miel komt ondertussen van de slaapkamers)

PERRUCHE: Ik spring straks na mijnen toer nog eens binnen.

VERONIQUE: Dat gaat niet, want het is hier grote diner voor de vrienden van meneer Edgar en madam Nellie.

PERRUCHE: Dan zet ge voor mij ook maar een bord bij.

ALDEGONDE: Hebt ge geen tijd om nog wat te blijven?

PERRUCHE: Nee, na onze toer gaan wij met alle facteurs altijd kaartspelen in 't stamineeke. (KAKELT nog eens speels, dan af langs de keuken)

VERONIQUE: Die facteur heeft het erg te pakken. Precies dat die verliefd is op u.

ALDEGONDE: Denkt ge dat ècht...?

NONKEL MIEL: Wat hebt ge met de Perruche gedaan? Zo heb ik die nog nooit gezien.

VERONIQUE: Ik krijg mijn zenuwen voor die diner van straks maar niet onder controle. Kijk eens naar mijn trillende handen...!

ALDEGONDE: Maar ik heb ook zenuwen.

VERONIQUE: (tot Nonkel Miel) Wat voor mensen zijn dat die hier straks komen eten?

NONKEL MIEL: Mensen met veel streken.

VERONIQUE: (hypernervus) Dat gaat hier verkeerd aflopen, dat voel ik nu al.

ALDEGONDE: Ik heb een beter idee. Wij drinken allebei een goeie borrel om ons zenuwen onder controle te krijgen.

VERONIQUE: En als ik zat word?

ALDEGONDE: Van één borrel van maar 12 graden wordt ge toch niet zat zeker.
(schenkt uit voor hun beiden en proeft) Precies toch straffe merchandise.

VERONIQUE: Jaja, maar wel héél lekker precies. Doe nog maar eens vol.

ALDEGONDE: Ja, ge hebt straffe 12 graden en slappe 12 graden. Dit is straffe.

VERONIQUE: Hele straffe. (niest) Dat is meestal just vóór ik zat ben...!

ALDEGONDE: Ik vraag me af of die facteur wel iets voor mij is.

VERONIQUE: En ik vraag mij af of den Alfredo wel iets voor mij is.

ALDEGONDE: Voor Spanjaarden moet ge oppassen. Die hebben warm bloed.

VERONIQUE: Jaja, maar ik ben er zo verliefd op hé.

ALDEGONDE: Ik ben nog nooit ècht verliefd geweest.

(Martje komt binnen van de keuken)

MARTJE: Is Nellie er niet...?

VERONIQUE: Nee, die zijn winkelen. Wat komt ge doen?

ALDEGONDE: Nog eens geesten oproepen?

VERONIQUE: Ja, die van mijn lief Alfredo.

MARTJE: Dat gaat niet als die nog leeft.

VERONIQUE: Ook een borrel, Martje?

MARTJE: Nee merci. Wilt ge tegen Nellie zeggen dat hij aangekomen is.

ALDEGONDE: Wàt is aangekomen...?

MARTJE: Dat is iets tussen Nellie en mij. (af langs de keuken)

(Aldegonde imiteert pesterig een mekkerende geit. De meiden hebben plezier)

VERONIQUE: Gij zijt wel een plezante hé.

ALDEGONDE: Gij ook.

VERONIQUE: (gaat tot bij Nonkel Miel) Ik heb goesting om te kussen.

NONKEL MIEL: Ikke niet...!

VERONIQUE: Wilt ge mij niet meer, Miel?

NONKEL MIEL: Een zat wijf is zo onbetrouwbaar als achter een paard gaan staan.

VERONIQUE: Ik ben niet zat. (struikelt bijna)

NONKEL MIEL: Ik ga mijn duiven voederen. (dreigend) En uit mijne zetel blijven hé...!

(af via de keuken)

ALDEGONDE: Veronique, gij zijt zat.

VERONIQUE: En mag dat niet? (presenteert haar borrel) Kap nog maar eens in.

ALDEGONDE: (schenkt nog eens uit) Ge moet uwe kop naar achter doen en dan gelijk die borrel in ene keer naar binnen kappen. (geeft het voorbeeld)

(Veronique staat aan de rand van de divan, doet haar hoofd achteruit, wil gelijk de borrel achterover kappen, maar dan valt ze achterover in de divan. De deurbel rinkelt)

VERONIQUE: (komt overeind) Is dat 't belleke van den oven...?

ALDEGONDE: Nee, dat is de deurbel.

(Aldegonde af naar de hall en keert weer met twee verpakte pizza's)

ALDEGONDE: Allé, we kunnen onze pizza gaan opeten.

(Veronique opent een doos en wil aan de pizza ruiken, maar Aldegonde duwt haar met haar gezicht speels in de pizza. Het gelaat van Veronique hangt vol tomatensaus. De meiden beleven plezier)

VERONIQUE: Kunt ge geloven dat ik die drank al voel tot in m'n tenen?

ALDEGONDE: Hebt ge nu nog zenuwen voor straks?

VERONIQUE: Nee.

ALDEGONDE: Wel, dan is de operatie geslaagd. Kom, we zullen eens gaan beginnen aan onze diner.

(Aldegonde neemt de pizza's en Veronique de fles. Beiden gaan richting keuken, maar Veronique loopt met haar kop tegen de deur, die hangt nu vol saus, beiden lachend af)

VIJFDE BEDRIJF (tweede scène)

VRIJDAG, LATE NAMIDDAG.

(De tafel staat mooi gedekt voor vijf personen, met bestek, kaarsen en een bloemetje. Perruche inspecteert de wijnglazen terwijl een dronken Aldegonde in de divan ligt met een ijszak op haar hoofd. De pizzasaus is van de deur gereinigd)

PERRUCHE: Ge hebt sjans dat ge mij nog had om die tafel te dekken.

ALDEGONDE: (komt beneveld overeind) Als ik een kieke was zoudt gij dan mijn haan willen zijn, Julien...?

PERRUCHE: Natuurlijk.

ALDEGONDE: Kunt gij mij nog eens een kusje geven?

PERRUCHE: Nee, nu niet. Edgar en Nellie kunnen elk moment thuiskomen. Hoeveel flessen hebt gij en Veronique soldaat gemaakt?

ALDEGONDE: Dat weet ik niet.

PERRUCHE: Die Veronique heeft al drie keren moeten overgeven.

ALDEGONDE: Veronique is mijn beste vriendin. (komt uit de divan) Wacht, ik zal haar eens doen verschieten.

PERRUCHE: Hoe...?

ALDEGONDE: Kijk maar eens...! Maar gij moet Veronique naar hier roepen hé.

(Aldegonde haalt de kop van Jeroom van de muurwand en schuift die over haar eigen kop om Veronique te doen schrikken bij de keukendeur)

PERRUCHE: (roept richting keuken) Veronique, kom eens efkes naar hier...!

(Veronique, beschonken met uitgelopen schmink en nog steeds onder de pizzasaus, komt nietsvermoedend van de keuken. Aldegonde springt plots tevoorschijn en laat haar schrikken)

ALDEGONDE: (luid) Boehwaha...!

(Veronique schrikt zich te pletter, daarna lachsalvo. Ze zetten de fanfaremuziek op en dansen met elkaar)

PERRUCHE: (zet de muziek weer uit) Allé, nu gedaan met spelen. (tot Aldegonde) En zet die kop van Jeroom af. Seffens komen Edgar en Nellie thuis. En ge weet dat die varkenskop héél belangrijk is voor den Edgar.

(Maar met de beste wil van de wereld krijgt Aldegonde de varkenskop van Jeroom niet meer af)

VERONIQUE: (tot Perruche) Kunnen we niet met ons twee trekken...?

(Perruche en Veronique trekken uit alle macht, maar het lukt niet. Plots horen we rumoer in de keuken)

VERONIQUE: Wat is dat...?

PERRUCHE: Oeioei..., dat zijn Edgar en Nellie die thuiskomen...!

VERONIQUE: Vlug dan...!

(Men doet nogmaals een poging, maar ze krijgen de kop er nog steeds niet af)

VERONIQUE: (in lichte paniek) Wat nu...?

PERRUCHE: Kom, we gaan buiten langs de voordeur en zo langs de achterkeuken terug naar binnen.

(Perruche, Aldegonde en Veronique in snel tempo af langs hall. Edgar en Nellie komen van de keuken en zetten enkele flessen wijn op tafel. Ze trekken hun jas uit)

NELLIE: Tiens, waar zijn die meiden...?

EDGAR: (inspecteert de mooi gedekte tafel) Ze kennen er toch iets van, moet ik zeggen.

NELLIE: Als het eten navenant is dan zal het wel meevallen.

EDGAR: Waarom zetten die vijf borden op tafel? We zijn toch maar met vier.

NELLIE: Dat vijfde bord zal wel voor Nonkel Miel zijn.

EDGAR: Ik wil die niet bij aan tafel hé.

(Nellie zet een karaf op tafel om de wijn te laten chambereren)

EDGAR: (plotseling verbaasd) Waar is mijne Jeroom...? Mijne varkenskop is weg...! Waar is die naartoe...?

NELLIE: Misschien wassen de meiden die af in de keuken.

EDGAR: Ja, en waar zijn die meiden? Niet in de living, niet in de keuken...! (roept aan de slaapkamerdeur) Aldegonde...? Veronique...? Zijt gij boven...?

NELLIE: (na enig rumoer in de keuken) Wacht eens, ik hoor ze in de keuken.

EDGAR: Dat is al een pak van mijn hart. Ik dacht al dat die naar huis waren zèg.

NELLIE: Ik zal eens gaan kijken in de keuken.

EDGAR: Nee Nellie, laat ze maar doen. Het zal allemaal wel in orde komen. Als gij in de keuken staat hebt gij ook niet graag dat ik in uw potten loer.

(De vaste telefoon rinkelt)

EDGAR: (neemt op) Bij Horlepiep. - - - Jammaar, dat is niet erg, Romain. Een andere keer dan hé. Okee. (haakt in, dan tot Nellie) 't Was de Romain om te zeggen dat ze niet komen.

NELLIE: Waarom niet?

EDGAR: Arlette voelt zich weer niet goed, en dit en dat. 't Is verdomme altijd iets met die Arlette.

NELLIE: En nu...? Hier zitten wij wel met onze diner hé. Wat gaan we nu doen met al dat eten...?

EDGAR: Ge kunt dat toch allemaal niet in de vuilbak kappen. Dat is eerste klas vlees hé. Dat zijn de beste varkenshaasje die er te krijgen zijn.

NELLIE: Kunt ge dan nu mijne verjaardagscadeau afgeven, Edgar? (wrijft enthousiast in haar handen) Oooh, ik ben zo curieus hé...!

(De deurbel rinkelt)

EDGAR: Wie kan dat nu nog zijn?

NELLIE: Kom, doe maar open...!

(Edgar af naar de hall en keert weer met Vicky)

VICKY: Ik kom nog wat formulieren ophalen.

EDGAR: Zijt gij met de jaguar?

VICKY: Ja.

EDGAR: Is uwe directeur er niet bij?

VICKY: Jawel, maar die blijft in auto zitten.

EDGAR: Waarom?

VICKY: Die durft hier niet meer binnenkomen.

EDGAR: Jawel, haalt hem maar rap naar binnen. En vertel hem maar dat hier alles in orde is en dat wij terug helemaal normaal zijn.

VICKY: Ik wil geen twee keren met u in affronten vallen waar de directeur bij is hé...!

EDGAR: (zweert) Beloofd, op mijn plechtige-communie-zieltje.

VICKY: Okee, ik zal vragen of hij wil binnenkomen. (af langs de hall)

EDGAR: Nellie, ik heb een voorstel. Wat zoudt ge ervan vinden om eens samen te dineren met de directeur en ons Vicky?

NELLIE: Zouden we dat wel doen, Edgar?

EDGAR: We hebben bij die mens nog iets goed te maken hé. En ons Vicky kan er maar beter van worden als ze die promotie krijgt.

NELLIE: Ligt mijn haar wel goed?

EDGAR: Ja Nellie, alles ligt goed.

NELLIE: En mijne cadeau...?

EDGAR: Ik kan die nu toch niet afgeven als die directeur hier is.

NELLIE: Okee, dan zal ik nog maar wat wachten hé. (klopt de stofjes van haar kled)

(Nonkel Miel komt van de keuken)

NONKEL MIEL: Daar scheelt iets in de keuken hé...!

EDGAR: Daar hebben we nu geen tijd voor, nonkel. We gaan hier direct hoog bezoek krijgen.

NONKEL MIEL: Jamaar,...

NELLIE: (onderbreekt) Kunt gij nu alstublieft efkes zwijgen, nonkel?

EDGAR: Ga maar in uwe relax zitten.

NONKEL MIEL: (zet zich in z'n relax) Maar in de keuken...

EDGAR: (onderbreekt) Hoor ik u nog...? (dan tot Nellie) En denk aan de etiquette hé. En beleefd zijn hé, en op de letter klappen hé.

NELLIE: (verbetert) 't Is PRATEN...!

EDGAR: Jaja, dat weet ik ook wel.

(Vicky komt met de directeur binnen)

EDGAR: (supervriendelijk) Gegroet, meneer directeur. (schudt hem de hand) Wees welkom bij de familie Horlepiep.

DIRECTEUR: Dank u. De vorige ontmoeting zou ik niet zo geslaagd durven noemen.

EDGAR: Och, dat zijn van de dingen die gebeuren in 't leven hé.

(Ook Nellie begroet de directeur, wil hem ook de hand schudden, maar de directeur wil haar hand kussen)

NELLIE: Wat gaat gij met mijn hand doen...? (trekt haar hand terug)

DIRECTEUR: (tot Edgar) Dat is de nieuwe meid zeker? Ja, uw dochter Vicky heeft het mij al verteld. (tot Nellie) Kunt ge mijne jas eens aanpakken?

(Nellie pakt de jas van de directeur aan, wil ermee naar de kapstok gaan, maar als ze zich omkeert maakt de directeur er gebruik van om op Nellie's kontje te slaan)

NELLIE: (schrikt) Oeh...!

DIRECTEUR: (tot Edgar, ad Nellie) Aan die meid gaat ge nog veel plezier beleven.

EDGAR: Zet u maar aan tafel, meneer directeur. Den diner is gereed.

VICKY: (fronst de wenkbrauwen, dan stil) Welke diner...?

EDGAR: (fluisterend) Dat zal ik u later wel uitleggen.

NONKEL MIEL: (tot directeur) Uit mijne zetel blijven, hé dikkop, of ik zal u eens een trek geven van mijne wandelstok...!

EDGAR: (tot directeur en Vicky) Schuif nu maar aan tafel.

(Nellie, Edgar, Vicky en de directeur zetten zich aan tafel)

DIRECTEUR: (ad Nellie) Mag de meid bij aan tafel, meneer Horlepiep?

EDGAR: Natuurlijk.

DIRECTEUR: Dan mag ze wat dichterbij mij komen zitten.

(De directeur doet erg familiair met Nellie. Hij geeft Nellie een nootje en legt z'n hand om haar schouders en kietelt haar. Dit is duidelijk tegen de zin van Edgar en Vicky)

DIRECTEUR: Zou ik uw meid ook eens efkes mogen lenen?

EDGAR: Nee, dat gaat u teveel kosten.

DIRECTEUR: Maar geld is geen probleem voor mij.

NONKEL MIEL: Edgar, kijk uit uw doppen. Ze zijn uw Nellie aan 't inpalmen.

EDGAR: Zwijg Nonkel.

NONKEL MIEL: Kijk eens waar die met z'n hand zit...! Nog efkes en hij zit erop hé...!

EDGAR: Nonkel, ga eens naar uw duivenkot gij...!

(Nonkel Miel gaat richting keuken, maar bij de deur laat hij als afscheid nog een stevige wind door de kamer galmen)

EDGAR: (met geforceerde smile tot directeur) Oude mensen hé...!

DIRECTEUR: En wat was dat nu allemaal met dat "geesten oproepen"?

EDGAR: Dat is spijtig genoeg helemaal mislukt. En om ons bij u te verontschuldigen hebben wij beslist dat wij u willen trakteren met een uitgebreid diner.

DIRECTEUR: Nou, dat is een wel bijzonder mooi gebaar zeg.

EDGAR: (stil tot Nellie) De wijn...! Maar eerst proeven hé...!

(Nellie schenkt de wijn uit, eerst voor zichzelf, en proeft dan)

EDGAR: (stil maar nijdig tot Nellie) Ge moet den directeur laten proeven.

(Nonkel Miel komt van de keuken)

NONKEL MIEL: Is 't eten nog niet gereed?

EDGAR: Nee nonkel, gij moet maar in keuken gaan eten.

VICKY: Zet er u maar bij, nonkel. Er staan toch vijf borden op tafel.

NONKEL MIEL: (tot Vicky) Gij kent uwe wereld, manneke. (zet zich bij aan tafel)

VICKY: (tot Edgar en Nellie) Kan er al opgediend worden? De directeur en ik moeten seffens nog terug naar den bureau.

EDGAR: Dat komt in orde. (rinkelt met het belletje)

(Perruche komt van de keuken)

EDGAR: (verwonderd) Perruche...? Wat doet gij hier...?

PERRUCHE: Ik ben hier om te helpen met den diner.

EDGAR: Het eten mag nu komen.

PERRUCHE: Jamaar Edgar, we hebben een klein probleempje in de keuken.

EDGAR: (luider) Opdiene Perruche, onmiddellijk...!

PERRUCHE: Okee dan. (af naar de keuken)

(De directeur knijpt speels in het achterwerk van Nellie)

NELLIE: (schrikt) Oei...! (stoot op de vurige blik van Edgar)

NONKEL MIEL: (tikt de directeur aan met z'n wandelstok) Op uw gemak gij hé, hete tjoek...! Gij zijt precies seksueel ge..., ge..., gesubsidieerd...!

EDGAR: Kom, naar boven gij...! (pusht Nonkel Miel richting slaapkamerdeur)

NONKEL MIEL: Jamaar...

EDGAR: (onderbreekt) Niks te jamaar...! En dat ik u niet meer hoor hé...!

NONKEL MIEL: Daar se...! (laat weer een stevige wind, dan af naar de slaapkamer)

EDGAR: (bij zichzelf) Een brubbelbad heeft er niks tegen...!

VICKY: Zèg komt dat eten nog of wat...?

(Edgar rinkelt opnieuw met het belletje. Veronique, nog in de wind, komt van de keuken. Haar gezicht hangt nog steeds vol met tomatensaus. Ze gooit de sla plus de wortelen al van ver op de borden)

EDGAR: (zeer verwonderd) Wat is dat...?

VERONIQUE: Dat is 't voorgerecht, meneer Edgar. (loopt tegen de deurstijl als ze terug naar keuken gaat)

EDGAR: (verbaasd tot Nellie) Is die zat...?

VICKY: Wat zegt gij, zat...? Nee, die is poepeloerezat...!

DIRECTEUR: (ad sla op z'n bord) Wat is de bedoeling hiervan, meneer Horlepiep...?

EDGAR: (tot Nellie) Dat kan nu toch niet meer hé. (rinkelt opnieuw met het belletje)

(Aldegonde komt nu van de keuken, met nog steeds de varkenskop op haar hoofd. Ze gooit rauwe kippenbouten op de borden. Iedereen schrikt)

DIRECTEUR: (reinigt z'n brilglazen, dan ontsteld) Dit heb ik nog nooit meegemaakt...!

VICKY: (zuchtend) Ik ook niet...!

(Aldegonde gaat op de schoot van de directeur zitten, legt een hand om z'n schouders en doet "neusje neusje" met hem. Het wordt allemaal te veel voor de directeur. Hij wringt zich uit de armen van Aldegonde, veert boos recht en wil er onmiddellijk vandoor)

DIRECTEUR: (steekt z'n hand nijdig uit naar Vicky) Kom, de sleutels van mijne jaguar...!

VICKY: Hoe...? En ik dan...?

DIRECTEUR: Ik wil u niet meer zien...!

VICKY: (overhandigt hem de autosleutels) En mijn promotie dan...?

DIRECTEUR: Gij krijgt géén promotie. Gij kunt naar uw promotie fluiten...! Gij zijt zelfs ontslagen...! (tot Edgar, ad Nellie) En uw meid wil ik ook niet meer...! Zelfs nog niet gratis...!

EDGAR: (ad Nellie) Deze meid is van mij en die blijft van mij...!

DIRECTEUR: (haalt z'n jas van de kapstok, dan hautain) Poeh...! (boos af langs de hall)

(Perruche en Veronique komen van de keuken)

VICKY: (furieus luid) En nu wil ik weten wat hier gaande is...!

EDGAR: (even luid) En ik ook...!

PERRUCHE: Wel euh...

VICKY: (onderbreekt) Ja, legt gij 't maar eens uit, facteur...!

PERRUCHE: Wel, Aldegonde wou Veronique doen verschieten door de kop van Jeroom op te zetten, maar ze krijgt hem niet meer af.

EDGAR: En ze zijn alletwee zat...?

PERRUCHE: Ja, dat ook, ja.

ALDEGONDE: (lummelt) Kan er iemand de Jeroom van mijne kop halen...?

(Uiteindelijk kan men Aldegonde bevrijden van de varkenskop)

ALDEGONDE: (hapt naar adem) Eindelijk zèg, ik kreeg bijna geen adem meer. Nu weet ik hoe het voelt als ge een varken zijt.

EDGAR: (tot Veronique) En veeg die saus van uw gezicht...!

VICKY: Daar gaat mijn promotie.

EDGAR: (haalt zwaar uit naar de meiden) En nu...? Wat moet ik nu met u doen...? Denkt ge op deze manier hier als meid te kunnen beginnen...? Vergeet 't maar hé...!

ALDEGONDE: (aangeslagen) Sorry, meneer Edgar.

VERONIQUE: (even nederig) Sorry, madam Nellie.

EDGAR: Ik begrijp niet dat ge u zo zat kunt drinken, just nu met die diner.

VERONIQUE: Wij hebben uw fles leeggedronken...

ALDEGONDE: (vervolgt) ...omdat die maar 12 graden was dachten wij dat het niet zo erg ging zijn.

NELLIE: (stoot Edgar aan) Ik heb u nog verwittigd hé. Maar nee, gij weet het altijd beter...! (in overdrive) GIJ beslist hier alles..., GIJ voert hier het woord, GIJ

zegt hoe iedereen zich hier moet gedragen..., alles draait hier alleen maar om U en om uw varkens...! (furieus luid) En vanaf nu is dat gedaan...!
BEGREPEN...?

EDGAR: (schrikt) Maar Nellieke, wat krijgt gij nu...?

NELLIE: Nu verschiet ge van mij hé.

ALDEGONDE: (nederig) En dan moet ik nog iets bekennen..., die geest van uw Make..., dat was ik...!

NELLIE: (verwonderd) Gij...? Dus dat was ons Make niet...?

ALDEGONDE: Nee, madam Nellie. Ik wil u vergiffenis vragen.

EDGAR: Hoe verklaart gij dan die "dierengeluiden"...?

ALDEGONDE: Dat was hypnose volgens mij.

PERRUCHE: Dat kan, hé Edgar. Met hypnose kunnen ze veel hé.

EDGAR: (tot de meiden) En nu zijt ge allebei curieus zeker wie van u twee onze meid mag worden. Wel euh...

ALDEGONDE: (onderbreekt) Ikke niet want ons vader heeft me daarstraks opgebeld. Hij gaat toch stoppen met boeren, dus ik zal de boerderij gaan overpakken en géén meid worden hier.

EDGAR: Dan zal het Veronique worden hé.

VERONIQUE: Ik ook niet.

EDGAR: Waarom niet...?

VERONIQUE: De notaris heeft me gebeld. Ik moet vandaag nog bij hem langsgaan om een erfenis te regelen. Saluut allemaal en doe ook de groeten aan Nonkel Miel hé. (haalt haar handtas van de kapstok en dan af langs de keuken)

EDGAR: Dan zitten we nu nog zonder meid.

NELLIE: Dan zal IK uw meid wel spelen, zoals ik al heel m'n leven doe.

EDGAR: Niks van, hier MOET een meid komen...!

ALDEGONDE: Ik zal ook maar eens gaan zien dan. (tot Perruche) Misschien kunt gij met mij meegaan...?

PERRUCHE: Ikke...?

ALDEGONDE: Ja. Ik kan u de boerenstiel aanleren, maar dan moet ge wel stoppen als facteur.

PERRUCHE: Graag, mijn chouke...! (geeft kusje op haar wang) Daar se, nu kunt ge zien hoe gelukkig dat ge mij maakt. En straks krijgt ge er nog veel meer, poezewoefke van mij.

ALDEGONDE: (erg geflatteerd) Poezewoefke zegt die tegen mij zèg...! (tot Perruche) Kom, dan zijn we weg.

(Aldegonde haalt haar handtas van de kapstok. Perruche KAKELT van blijdschap. Aldegonde pakt ook nog een kaars mee van tafel)

PERRUCHE: (achterdochtig) Wat zijt gij van plan met die kaars...?

ALDEGONDE: Ik ga ervoor zorgen dat gij helemaal geneest van uw aambeien.

(Aldegonde neemt haar handtas van de kapstok en samen met Perruche hand in hand af langs de keuken)

VICKY: En wat moet ik nu gaan doen, zonder inkomen...?

EDGAR: Gij kunt hier alvast in dienst komen als mijn boekhouder.

VICKY: (met enig sarcasme) Merci, daar ben ik héél blij mee. (overhandigt Nellie een ingepakt schilderijtje als cadeau) Hier ma, uwe verjaardagscadeau.

NELLIE: (opent, er staat een beeltenis van een kat op het schilderij) Een kat...?

VICKY: Ja, gij wou toch graag een kat zijn hé. (imiteert een kat) MIAUW MIAUW...! (af naar de slaapkamer)

NELLIE: (liefjes tot Edgar) En welke verrassing hebt gij voor mij in petto...?

EDGAR: Tedju, dat zou ik nog vergeten. (haalt z'n cadeau van achter de kast tevoorschijn) Alstublieft Nellieke, dit verdient ge wel op uwe 50ste verjaardag.

NELLIE: (nieuwsgierig) Wat mag dat zijn...! (opent de verpakking en haalt er een autoborstel met telescopische steel uit) Wat is dat...?

EDGAR: Dat is een autoborstel met een telescopische steel. Nu gaat ge zeker tot bij het dak van onze mercedes geraken als ge die gaat poetsen.

NELLIE: (zwaar teleurgesteld) Merci.

EDGAR: Dat is graag gedaan. Maar ge moogt nooit meer zo hard roepen tegen mij zoals daarnet.

(Nonkel Miel komt ondertussen van de slaapkamer met een valiesje. Hij heeft z'n beste jas aan en laat z'n valiesje bij de deur staan. Martje stoot enthousiast binnen van de keuken)

MARTJE: (geestdriftig tot Nellie) Hij is aangekomen hé...!

NELLIE: Wát is aangekomen, Martje...?

MARTJE: Wel, mijne zilveren pendel die ik besteld had. Nu kan ik ook de toekomst voorspellen. (zet zich reeds aan tafel) Kan iedereen efkes rond de tafel gaan zitten, dan kunnen we die pendel direct testen...? (laat de pendel slingeren)

(Edgar in snel tempo af naar de slaapkamer. Nellie begeeft zich naar de keuken)

MARTJE: Waar gaat ge naartoe, Nellie...?

NELLIE: Ik ga het dak van onze mercedes poetsen. (af langs de keuken)

MARTJE: (tot Nonkel Miel) Miel, hebt gij efkes tijd?

NONKEL MIEL: (neemt z'n valiesje) Nee, ik bol 't af.

MARTJE: Waar gaat ge naartoe?

NONKEL MIEL: (reeds bij de keukendeur) Ik ga in 't rusthuis logeren...!

MARTJE: (ad slingerende pendel) Dat ziet er voor u niet goed uit, Miel. Ge zult weinig seks zien in 't rusthuis.

NONKEL MIEL: Daar zoudt gij van kunnen verschieten...! (dan valt z'n valiesje plots open. Het puilt uit van de seksboekjes) Uwe pendel kent er niks van...! (scharrelt de boekjes snel bij elkaar en dan af langs de keuken)

MARTJE: (blijft met haar pendel alleen achter) Ik denk dat ik er beter mee stop...!

DOEK